

ג'וליה קווין

סיפורו של בנדיקט ברידג'רטון הוא הספר השלישי בסדרה המדוברת ברידג'רטון.

NETFLIX

בהקדמת ספר זה נמנה
הסדרה המקורית של NETFLIX

ברידג'רטון

רב המכר של ה-The New York Times

ברידג'רטון

הצעה מג'נטלמן

ג'וליה קווין

הצעה מג'נטלמן

— ■ ■ ■ —
ספר שלישי בסדרה

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מאחז ברידג'רטון לחצי כאן

ג'וליה קווין
הצעה מג'נטלמן

Julia Quinn
AN OFFER FROM A GENTLEMAN

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל וגלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
הגהות אחרונות: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

AN OFFER FROM A GENTLEMAN by Julia Quinn.

Copyright © 2001 by Julie Cotler Pottinger.

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-75-6 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

עונת 1815 כבר החלה, ואף שאיש לא ציפה לכך שכול השיחות יִסְבּוּ סביב וולינגטון ווטרלו, לאמיתו של דבר, מעט מאוד השתנה מאז השיחות של שנת 1814, שהרי גם אז הן התרכזו בנושאים הנצחיים המעניינים את אנשי החברה – נישואים.

כתמיד, השאיפות הנוגעות בחיי נישואים בקרב חוג הנערות שזו להן עונתן הראשונה מתמקדות במשפחת ברידג'רטון, וליתר דיוק, בבכור מבין האחים הפנויים, בנדיקט. נכון שהוא לא נושא בתואר, אבל פניו הנאות, גופו החסון וארנקו המלא פיצו היטב על ההיעדר הזה. ומחברת טור זה אכן שמעה, לא פעם ולא פעמיים, אֵם שאפתנית מציינת כי בתה "תינשא לדוכס... או לבן משפחת ברידג'רטון".

אשר לו, נראה כאילו למר ברידג'רטון אין עניין בנשים הצעירות שהגיעו לאירועי החברה. הוא משתתף כמעט בכל נשף, ואף על פי כן אינו עושה דבר זולת לנעוץ מבט בדלתות, אולי מתוך המתנה לאדם מסוים מאוד.

אולי...

לכלה אפשרית?

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 12 ביולי, 1815

ל'צ'יין

ולזכר קיץ של פרפוצ'ינו.

וגם לפול,

אף שהוא חושב שזה בסדר

לצפות בניתוח לב פתוח בטלויזיה

בזמן שאנחנו אוכלים ספגטי

פתח דבר

כולם ידעו שסופי בקט היא בת לא חוקית. המשרתים ידעו זאת. אבל הם אהבו את סופי הקטנה, אהבו אותה מאז הגיעה לפנווד פארק בגיל שלוש, חבילה קטנה עטופה במעיל גדול מדי, שהושארה על מפתן הבית ביום יולי גשום. ומאחר שאהבו אותה, הם העמידו פנים שהיא בדיוק מי שהרוזן השישי מפנווד אמר שהיא – בתו היתומה של חבר משכבר הימים. התעלמו מהעובדה שענייה הירוקות כאזוב של סופי ושיערה הבלונדי הכהה היו זהים בדיוק לאלו של הרוזן. התעלמו מהעובדה שמבנה פניה נראה זהה לזה של אימו של הרוזן שהלכה לעולמה זמן לא רב לפני כן, או שחיוכה היה העתק מדויק לזה של אחותו של הרוזן. אף אחד לא רצה לפגוע ברגשותיה של סופי – או לסכן את פרנסתו – באזכור עובדות אלה. הרוזן, ריצ'רד גנינגוורת', מעולם לא דיבר על סופי או על מוצאה, אבל ודאי ידע שהיא בתו הלא חוקית. אף אחד לא ידע מה נכתב במכתב שסוכנת הבית שלפה מתוך כיסה של סופי כשהיא התגלתה בחצות אותו הליל הגשום; הרוזן שרף את המסר שניות בלבד אחרי שעייין בו. הוא צפה בדף הולך ומתכלה בלהבות, ואז ציווה להכין לסופי חדר ליד חדר הילדים. ומאז התגוררה שם. הוא קרא לה סופיה, והיא קראה לו "אדוני", והם התראו פעמים אחדות בשנה, כל אימת שהרוזן שב לביתו מלונדון, וזה לא אירע לעיתים תכופות מדי. אך מה שאולי היה חשוב מכול, הוא שסופי ידעה שהיא בת לא

חוקית. היא לא ידעה בדיוק כיצד נודע לה, אלא שהיא פשוט ידעה, וודאי ידעה כל חייה. היו לה זיכרונות מעטים מהחיים שלפני הופעתה בפנווד פארק, אבל היא זכרה מסע ארוך בכרכרה על פני אנגליה, והיא זכרה את סבתה, משתעלת ומשתנקת ונורא רזה, אומרת לה שהיא נוסעת לחיות עם אביה. ומעל הכול, היא זכרה שעמדה על מפתן הבית בגשם, יודעת שסבתה מסתתרת בין השיחים, מחכה לראות אם סופי תיאסף פנימה.

הרוזן הניח את אצבעותיו על סנטרה של הילדה הקטנה, הרים את פניה אל האור ובאותו רגע שניהם ידעו את האמת. כולם ידעו שסופי בת לא חוקית, ואף אחד לא הזכיר זאת, וכולם היו מאושרים למדי מהסידור. עד שהרוזן החליט להתחתן.

סופי הייתה מרוצה כששמעה את הבשורה. סוכנת הבית אמרה שרבי-המשרתים אמר שהמזכירה של הרוזן אמרה שמעתה הרוזן מתעתד לבלות זמן רב יותר בפנווד פארק, עם הפיכתו לאיש משפחה. ואף שסופי לא בדיוק התגעגעה לרוזן כשנעדר – היה קשה להתגעגע לאדם שלא הקדיש לה תשומת לב רבה גם כשנכח במקום – היא חשבה שהיא תהיה עשויה להתגעגע אליו אם היכרותם תעמיק, וש אם היכרותם תעמיק, אולי הוא לא יחזור לעיתים רחוקות כל כך. מלבד זאת, המשרתת מהקומה העליונה אמרה שסוכנת הבית אמרה שרבי-המשרתים של השכנים אמר שלאשתו המיועדת של הרוזן יש כבר שתי בנות, ושהן בגילה של סופי בקירוב.

אחרי שבע שנים לבדה בחדר הילדים, סופי שמחה. שלא כמו ילדים אחרים באזור, היא מעולם לא הוזמנה לנשפים ולאירועים מקומיים. אף אחד מעולם לא כינה אותה בגלוי בת לא חוקית – מעשה שכזה היה כמו לכנות את הרוזן, אשר יצא בהכרזה בודדה ואמר שסופי בת חסותו ומעולם לא חזר לנושא, שקרן. במקביל, הרוזן מעולם לא עשה ניסיון כלשהו לאלץ איש לקבל את נוכחותה של סופי. וכך, בגיל עשר, חבריה הטובים ביותר של סופי היו המשרתות והעגלונים, והוריה היו יכולים באותה המידה להיות סוכנת הבית ורבי-המשרתים.

אבל עכשיו יהיו לה אחיות אמיתיות.

כן, היא ידעה שאסור יהיה לה לכנותן אחיות. היא ידעה שהיא תוצג כסופיה מריה בקט, בת חסותו של הרוזן, אבל היא תרגיש שהן אחיותיה. וזה מה שחשוב באמת.

וכך, בצוהרי יום בחודש פברואר, סופי מצאה את עצמה ממתינה בסלון הגדול יחד עם המשרתים שכונסו שם, צופה מבעד לחלון ומחכה שמרכבתו של הרוזן תעצור בשביל הגישה, נושאת בחובה את הרוזנת החדשה ושתי בנותיה. וכמובן, את הרוזן.

"את חושבת שהיא תחבב אותי?" סופי לחשה לגברת גיבונס, סוכנת הבית. "אשתו של הרוזן, אני מתכוונת."

"וראי שהיא תחבב אותך, יקירה," גברת גיבונס לחשה בחזרה. אבל בעיניה לא היה הביטחון שבנימת קולה. ייתכן שהרוזנת החדשה לא תהיה מרוצה מנוכחותה של בתו הלא חוקית של הרוזן.

"ואני אלמד עם הבנות שלה."

"אין טעם שתלמדי בנפרד."

סופי הנהנה בהרהור ואז התחילה להתפתל כשראתה את המרכבה נכנסת לשביל הגישה. "הם כאן!" היא לחשה.

גברת גיבונס הרימה את ידה כדי לטפוח על קדקודה, אבל סופי כבר אצה אל החלון, מצמידה את פניה אל הזוגית.

הרוזן הגיח ראשון, ואז הושיט את ידו וסייע לשתי הבנות הצעירות לרדת. הן לבשו מעילים שחורים תואמים. לאחת מהן היה סרט ורוד בשיערה; לשנייה היה סרט צהוב. ואז, כששתי הבנות דרכו על הקרקע, הרוזן הושיט את ידו כדי לעזור לאדם האחרון לרדת מהמרכבה.

נשימתה של סופי נעצרה בגרונה כשחיכתה שהרוזנת תצא. היא הצליבה את אצבעותיה הקטנות ולחשה מילה אחת ויחידה, "אנא."

אנא, תעשה שהיא תאהב אותי.

אולי אם הרוזנת תאהב אותה, אז גם הרוזן יאהב אותה, ואולי, גם אם הוא לא יקרא לה בת, הוא יתייחס אליה כאילו הייתה בתו, והם יהיו משפחה אחת באמת.

ובעודה מתבוננת מבעד לחלון, סופי ראתה את הרוזנת החדשה יורדת מתוך המרכבה, כל אחת מתנועותיה חנינית וזכה, עד שהזכירה לסופי את העירוני הענוג שלעיתים בא כדי להשתכשך באגן הציפורים שבגן. אפילו מגבעתה של הרוזנת הייתה מקושטת בנוצה ארוכה, פלומתה בצבע הטורקז נוצצת בשמש החורף העזה.

"היא יפיפיה," סופי לחשה. היא שלחה מבט מהיר לאחור לעבר גברת גיבונס כדי לאמור את תגובתה, אבל סוכנת הבית עמדה ללא ניע, עיניה נעוצות היישר לפנים, ממתינה שהרוזן יכניס את משפחתו החדשה לתוך הבית לצורך היכרות.

סופי השתנקה, לא יודעת היכן בדיוק היא מיועדת לעמוד. נראה שלכולם היה מקום מובחן. המשרתים התייצבו בשורה על פי מעמדם, מרב־המשרתים ועד למדיחת הכלים שדרגתה היא הנמוכה ביותר. אפילו הכלבים ישבו שפלי רוח בפינה, הרצועות שלהם מוחזקות בחוזקה על ידי שומר הכלבים.

אבל סופי הייתה נטולת שורשים. לו הייתה באמת ובתמים בתו של בעל הבית, היא הייתה ניצבת עם המורה שלה, ממתינה לרוזנת החדשה. לו הייתה באמת בת חסותו של הרוזן, היא הייתה בדיוק באותו מקום. אבל מיס טימונס הצטננה קשות וסירבה לצאת מחדר הילדים ולרדת למטה. איש מהמשרתים לא האמין לרגע שהמורה באמת חולה. מצבה היה מעולה בערב הקודם, אבל איש לא האשים אותה בהונאה. אחרי הכול, סופי הייתה בתו הלא חוקית של הרוזן, ואיש לא רצה להיות זה שיצטרך אולי להטיח ברוזנת החדשה עלכון אפשרי בשל הצגתה בפני בתו הלא חוקית של בעלה.

והרוזנת תצטרך להיות עיוורת, טיפשה או שניהם גם יחד מכדי שלא לשים לב בתוך רגע שסופי הינה יותר מאשר בת חסותו של הרוזן.

מוצפת לפתע ביישנות, סופי הצטנפה בפינה כששני המשרתים פתחו בתנופה את דלתות הכניסה. שתי הבנות הקדימו ונכנסו, ואז נעמדו בצד כשהרוזן הוביל פנימה את הרוזנת. הרוזן הציג את הרוזנת

ואת בנותיה בפני רבי־המשרתים ורבי־המשרתים הציג אותן בפני המשרתים.

וסופי המתינה.

רבי־המשרתים הציג את המשרתים, את השף, את סוכנת הבית ואת הסייסים.

וסופי המתינה.

הוא הציג את עובדות המטבח, את החדרניות של הקומות העליונות, את מדיחות הכלים.

וסופי המתינה.

ולבסוף רבי־המשרתים – רמזי היה שמו – הציג את אחרונת המשרתות, מדיחת כלים בשם דולסי שנשכרה לעבודה כמה שבועות קודם לכן. הרוזן נד בראשו ומלמל מילות תודה, וסופי עדיין המתינה, מהססת, מבלי לדעת מה עליה לעשות.

כך שהיא כחכחה בגרונה וצערדה לפנים, חיוך עצבני על פניה. היא לא בילתה זמן רב בחברת הרוזן, אבל היא הופיעה לפניו כל אימת שביקר בפנוור פארק והוא תמיד הקדיש לה כמה דקות מזמנו, שאל לשיעוריה לפני שהניס אותה בחזרה לחדר הילדים.

ודאי ירצה עדיין לדעת כיצד היא מתקדמת בלימודיה, גם עתה, משנישא. ודאי ירצה עדיין לדעת שהיא שולטת במדע כפל השברים, ושמיס טימונס הכריזה זה לא מכבר שהמבטא הצרפתי שלה בבחינת "מושלם."

אבל הוא היה עסוק באמירת דבר מה לבנותיה של הרוזנת, והוא לא שמע אותה. סופי כחכחה בגרונה בשנית, הפעם חזק יותר, ואמרה, "אדוני?" בקול שנשמע צווחני יותר מכפי שנתכוונה לו.

הרוזן נפנה אליה. "אה, סופיה," מלמל. "לא ידעתי שאת עדיין כאן."

סופי זרחה. הוא לא התעלם ממנה אחרי ככלות הכול.

"ומי זו?" הרוזנת שאלה ועשתה צעד לפנים כדי להיטיב לראות.

"בת החסות שלי," הרוזן ענה. "מיס סופיה בקט."

הרוזנת נעצה בסופי מבט אומד, ואז עיניה הצטמצמו.

והצטמצמו.

והצטמצמו עוד מעט.

"אני מבינה," היא אמרה.

וכל הנוכחים באולם ידעו כהרף עין שהיא הבינה נכוחה.

"רוזמונד," הרוזנת אמרה ונפנתה אל שתי בנותיה. "פוזי, בואו

איתי."

הבנות מיהרו להתייזב לצד אימן. סופי העזה לחייך לעברן. הקטנה יותר חייכה בתגובה, אבל הגדולה יותר, ששיערה היה בצבע חוטי זהב, חיקתה את אמה, זקרה את חוטמה באוויר והסיטה את מבטה באופן חד־משמעי.

סופי שאפה אוויר וחייכה שוב אל הילדה הידידותית, אבל הפעם הילדה הקטנה נשכה את שפתה התחתונה בחוסר החלטיות ואז השפילה את מבטה לכיוון הרצפה.

הרוזנת הפנתה את גבה אל סופי ואמרה לרוזן, "אני מניחה שהכנת חדרים לרוזמונד ופוזי."

הוא הנהן. "ליד חדר הילדים. לצד חדרה של סופי."

השתררה שתיקה ארוכה, ואז נראה שהרוזנת החליטה שיש קרבות שלא מנהלים לעיני המשרתים, מפני שכל שאמרה היה, "אני רוצה לעלות למעלה עכשיו."

והיא עזבה, לוקחת איתה את הרוזן ואת בנותיה.

סופי צפתה במשפחתה החדשה עולה במדרגות, ואז, כשנעלמו אל המישורת, היא סבה אל גברת גיבונס ושאלה, "את חושבת שאני צריכה לעלות לעזור? אני יכולה להראות לבנות את חדר הילדים."

גברת גיבונס הנידה בראשה לאות שלילה. "הם נראו עייפים," היא שיקרה. "אני בטוחה שהם זקוקים לתנומה קלה."

סופי הקדירה פנים. נאמר לה שרוזמונד בת אחת עשרה ופוזי בת עשר. הן ודאי כבר מבוגרות מכדי לישון בצוהריים.

גברת גיבונס טפחה על גבה. "למה שלא תבואי איתי? לא תזיק לי קצת חברה, והטבחית סיפרה לי שהיא אפתה ממש עכשיו תבנית של עוגיות חמאה. אני בטוחה שהן עדיין חמות."

סופי הנהנה ויצאה בעקבותיה מהאולם הגדול. בערב יהיה לה די זמן להכיר את שתי הילדות. היא תראה להן את חדר הילדים, ואז הן הפכו לחברות ולא יעבור זמן רב והן יהיו אחיות. סופי חייכה. יהיה נפלא להתברך באחיות.

אלא שסופי לא פגשה את רוזמונד ופוזי – או לעצם העניין, את הרוזן והרוזנת – עד למוחרת היום. כאשר סופי נכנסה לחדר הילדים כדי לאכול את ארוחת הערב שלה, היא ראתה שהשולחן ערוך לשניים, לא לארבעה, ומיס טימונס (שהחלימה ממחלתה באורח נס) אמרה שהרוזנת החדשה אמרה לה שרוזמונד ופוזי עייפות מהמסע מכדי לאכול באותו ערב.

אבל הבנות היו חייבות ללמוד, וכך למוחרת בבוקר הן הגיעו לחדר הילדים, צועדות צעד אחד מאחורי הרוזנת. סופי כבר עמלה על מחברותיה זה כשעה, והיא נשאה את עיניה מספר החשבון בעניין רב. הפעם היא לא חייכה אל הבנות. איכשהו, נראה לה שעדיף שלא.

"מיס טימונס, הרוזנת אמרה.

מיס טימונס קדה בנימוס ומלמלה, "גבירתי."

"הרוזן אמר לי שאת תלמדי את בנותיי."

"אעשה כמיטב יכולתי, גבירתי."

הרוזנת סימנה לעבר הילדה הגדולה יותר, זו עם השיער הזהוב ועיני התכלת. סופי חשבה שהיא יפה כבובת החרסינה שהרוזן שלח לה מלונדון לכבוד יום הולדתה השביעי.

"זו, הרוזנת אמרה, "רוזמונד. היא בת אחת עשרה. וזו" – היא החוותה אז אל הילדה האחרת, שלא הסירה את עיניה מנעליה – "היא פוזי. היא בת עשר."

סופי הביטה בפוזי בעניין רב. שלא כמו אימה ואחותה, שיערה ועיניה היו כהים למדי, ולחייה היו שמנמנות מעט. גם סופי בת עשר, "מיס טימונס ענתה.

שפתייה של הרוזנת התכווצו. "אני רוצה שתראי לבנות את הבית והגן."

מיס טימונס הנהנה. "בסדר גמור. סופי, תניחי את הלוח על השולחן. נוכל לחזור לשיעור החשבון –"

"רק הבנות שלי," הרוזנת קטעה אותה, קולה לוהט וקר איכשהו בעת ובעונה אחת. "אני אדבר עם סופי ביחידות."

סופי התנשפה וניסתה לשאת את עיניה אל עיני הרוזנת, אבל הצליחה להגיע רק אל סנטרה. וכשמיס טימונס הובילה את רוזמונד ופוזי מחוץ לחדר, היא קמה וחיכתה להוראות נוספות מצד אשתו הטרייה של אביה.

"אני יודעת מי את," הרוזנת אמרה ברגע שהדלת נקשה לאות שנסגרה.

"ג'גבירתך?"

"את הממזרה שלך, ואל תנסי להכחיש את זה."

סופי שתקה. זו הייתה האמת, כמובן, אבל אף אחד מעולם לא ביטא זאת בקול. לפחות לא בפניה.

הרוזנת לפתה את סנטרה ולחצה ומשכה עד שסופי אולצה להביט בעיניה. "תקשיבי לי," היא אמרה בקול מאיים. "את אולי גרה כאן, בפנווד פארק, ואת אולי חולקת שיעורים עם הבנות שלי, אבל את לא יותר מאשר ממזרה, וזה כל מה שתהיי כל חייך. לעולם, אבל לעולם אל תעשי את הטעות ותחשבי שאת שווה לנו."

סופי פלטה גניחה קטנה. ציפורניה של הרוזנת צבטו בחלק התחתון של סנטרה.

"בעלי," המשיכה הרוזנת, "חש סוג של חובה מוטעית ביחס אלייך. זה נערץ מצידו לדאוג לטעויות שלך, אבל זהו עלבון לי להחזיק אותך בבית שלי – להאכיל, להלביש ולחנך אותך כאילו את בתו האמיתית." אבל היא הייתה בתו האמיתית. וזה היה ביתה זמן רב יותר מכפי שהיה ביתה של הרוזנת.

הרוזנת עזבה את סנטרה בתנועה פתאומית. "אני לא רוצה לראות אותך," שרקה. "אני אוסרת עלייך לדבר איתי, ואני דורשת שתעשי

כל מאמץ לא להימצא בחברתי. לא זו בלבד, אלא שאני אוסרת עלייך לדבר עם רוזמונד ופוזי אלא במהלך השיעורים. הן בנות הבית עכשיו, לאסור שייקשרו למישהו מסוגך. יש לך שאלות?"

סופי הנידה בראשה.

"טוב מאוד."

ובזאת יצאה באחת מהחדר והשאירה את סופי על רגליים כושלות ושפה רוטטת.
ועם המון דמעות.

עם הזמן סופי למדה מעט יותר על מעמדה המעורער בבית. המשרתים תמיד ידעו הכול, ולבסוף הכול הגיע לאוזניה של סופי.

הרוזנת, ששמה הפרטי היה ארמינטה, התעקשה למן אותו יום ראשון שסופי תסולק מהבית. הרוזן סירב. ארמינטה לא חייבת לאהוב את סופי, אמר בצנייה. היא אינה חייבת אפילו לחבב אותה. אבל היא חייבת לשאת את נוכחותה. הוא קיבל את האחריות שלו כלפי הילדה לפני שבע שנים, ואין בכוונתו לחדול מכך עתה.

רוזמונד ופוזי למדו מאימן כיצד להתנהג והתייחסו אל סופי בעוינות ובוז, אף שליבה של פוזי ללא ספק לא היה שלם עם העיניו והאכזריות כפי שהיה ליבה של רוזמונד. רוזמונד אהבה יותר מכול לצבוט ולעוות את עור גב ידה של סופי כשמים טימונס הפנתה את ראשה מהן. סופי מעולם לא אמרה דבר; היא פקפקה אם מים טימונס ניחנה באומץ הלב הדרוש לנזוף ברוזמונד (שוודאי הייתה ממהרת לארמינטה בהאשמות שווא), ואם מישהו הבחין בכך שידיה של סופי כחולות ושחורות תמיד, איש מעולם לא דיבר על כך.

פוזי גילתה כלפיה נדיבות לפרקים, אף שבדרך כלל עשתה זאת בדרך של אנחה תוך אמירה, "אמא שלי אומרת שאסור לי להיות נחמדה אלייך."

אשר לרוזן, הוא מעולם לא התערב.

חייה של סופי נמשכו באופן כזה במשך ארבע שנים, עד שהרוזן הפתיע את כולם כשלפת את חזהו בידו בזמן ששתה תה בגן הוורדים, השמיע את אחת מאותן גניחות מחוספסות ונפל כשפניו על אבני המרצפת.

הוא מעולם לא שב להכרתו.

כולם היו בהלם מוחלט. הרוזן היה בן ארבעים בלבד. מי היה יכול לשער שליבו יידם בגיל צעיר שכזה? איש לא היה המום יותר מארמינטה, שניסתה נואשות מאז ליל כלולותיה להביא לעולם את היורש שאין חשוב ממנו.

"אני חושבת שאני הרה!" אמרה לפרקליטיו של הרוזן. "אינכם יכולים להעביר את התואר לאיזה דודן רחוק. סביר מאוד שאני הרה."

אבל היא לא נשאה ילד ברחמה, וכאשר צוואתו של הרוזן הוקראה חודש לאחר מכן (עורכי הדין ביקשו לוודא שניתנה לרוזנת שהות מספקת כדי לוודא שאינה הרה), ארמינטה נאלצה לשבת לצד הרוזן החדש, גבר צעיר ומופקר למדי שהיה שתוי רוב הזמן.

רוב בקשותיו של הרוזן לא חרגו מהרגיל. הוא הוריש סכומי כסף למשרתים נאמנים. הוא הקים קרנות נאמנות לרוזמונד, פוזי ואפילו לסופי, מבטיח שלשלוש הבנות יהיו נדוניות מכובדות. ואז עורך הדין הגיע לשמה של ארמינטה.

לאשתי, ארמינטה גנינגוורת', הרוזנת מפנווד, אני מוריש
הכנסה שנתית של אלפיים לירות שטרלינג –

"זה הכול?" זעקה ארמינטה.

– אלא אם היא תסכים לקחת תחת חסותה ולטפל בבת חסותי,
מיס סופיה מריה בקט, עד שימלאו לזו עשרים, ובמקרה זה
הכנסתה השנתית תשולש לכדי ששת אלפים לירות שטרלינג.

"אני לא רוצה אותה," ארמינטה לחשה.
"את לא חייבת לקחת אותה," עורך הדין הזכיר לה. "את יכולה –"
"לחיות על אלפיים עלובים לשנה?" סיננה. "לא נראה לי."
עורך הדין, שחי על סכום נמוך בהרבה מאלפיים לשנה, שתק.
הרוזן החדש, ששתה בהתמדה במהלך הישיבה, משך בכתפיו ותו
לא.

ארמינטה קמה.
"מהי החלטתך?" עורך הדין שאל.
"אני אקח אותה," היא אמרה בקול שקט.
"שאחפש את הנערה ואומר לה?"
ארמינטה הנידה בראשה. "אני אספר לה בעצמי."
אבל כשארמינטה מצאה את סופי, היא השמיטה כמה פרטים
חשובים...

חלק 1

פרק 1

ההזמנה המבוקשת ביותר השנה היא ללא ספק לנשף המסכות של ברידג'רטון, שתיערך ביום שני הבא. ואכן, אין אדם יכול לזוז מבלי שיכריחו אותו לשמוע איזו אם שאפתנית מעלה תחזיות אשר לזהותם של משתתפי הנשף, וחשוב מכול, מי ילבש מה. עם זאת, אף אחד מהנושאים שהוזכרו לעיל אינו מעניין כמו שני האחים הלא נשואים לבית ברידג'רטון, בנדיקט וקולין. (לפני שמישהו יציין שיש אח רווק שלישי לבית ברידג'רטון, תרשו למחברת להרגיע אתכם, שהרי היא מודעת היטב לקיומו של גרגורי ברידג'רטון. אלא שהוא בן ארבע עשרה, ועל כן אינו רלוונטי לטור ספציפי זה, שעיסוקו, כדרכם של טוריה של מחברת זו, בספורט המקודש מכולם: ציד־בעלים).

אף שגברים אלו לבית ברידג'רטון אינם מצוידים בתואר אצולה, הם נחשבים לפירות הבשלים המשובחים של העונה. זו עובדה ידועה לכול כי לרשות שניהם עומד הון נאה ביותר, ולא נדרשת ראייה חדה כדי להבין שהם ניחנו, כשאר שמונת צאצאי משפחת ברידג'רטון, ביופי־מראה.

האם תנצל גבירה צעירה בת מזל כלשהי את נשף המסכות שייערך הערב כדי ללכוד את אחד הרווקים הנחשקים? המחברת לא תנסה אפילו להעלות השערות.

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 31 במאי, 1815

”סופי! סופי!”

במדר הצווחות, די היה בזו כדי לנפץ שמשות. או לפחות את עור התוף.

”כבר באה, רוזמונד! כבר באה!” סופי הרימה את אמרת חצאיות הצמר הגס שלה והחישה את צעדיה במעלה המדרגות, החליקה על המדרגה הרביעית ובקושי הצליחה לאחוז במעקה בטרם נחתה על ישבנה. היא הייתה צריכה לזכור שהמדרגות יהיו חלקלקות; היא עזרה למשרתת של הקומה התחתונה למשוך אותן בשעווה עוד באותו בוקר. סופי עצרה את מרוצה בפתח חדר השינה של רוזמונד, ובעודה מסדירה את נשימתה, אמרה, ”כן?”

”התה שלי קר.”

מה שסופי רצתה לומר היה, ”הוא היה חם כשהגשתי אותו לפני שעה, מכשפה עצלה.”

אך מה שאמרה היה, ”אני אביא לך קנקן אחר.”

רוזמונד התנשפה. ”זה מה שאני מצפה שתעשי.”

סופי מתחה את שפתיה לכדי מה שרק עיוור כמעט מוחלט היה קורא לו חיוך והרימה את טס התה. ”שאשאיר את העוגיות?” היא שאלה.

רוזמונד הנידה בראשה היפה. ”אני רוצה עוגיות טריות.”

כתפיה של סופי שחו מעט ממשקלו של טס התה, והיא יצאה מהחדר, נזהרת שלא להתחיל לרטון עד שלא הגיעה בבטחה אל המסדרון. רוזמונד הזמינה תה בלי הפסקה, ואז לא טרחה לשתות אותו בטרם חלפה שעה. אז, כמובן, הוא כבר היה קר, כך שנאלצה להזמין קנקן חדש.

ופירוש הדבר הוא שסופי רצה בלי סוף מעלה ומטה במדרגות, מעלה ומטה, מעלה ומטה. לפעמים נדמה היה שזה כל מה שעשתה בחייה.

מעלה ומטה, מעלה ומטה.

וכמובן היו התיקונים, הגיהוץ, סידור השיער, צחצוח הנעליים, הטלאת הגרביים, סידור המיטות...

"סופי!"

סופי הסתובבה וראתה את פוזי עושה את דרכה לעברה.
"סופי, התכוונתי לשאול אותך, את חושבת שהצבע הזה מחמיא
לי?"

סופי בחנה את תחפושת בת־הים של פוזי. הגזרה לא בדיוק
התאימה לפוזי, שמעולם לא השילה מעליה את שומן הילדות, אבל
הצבע בהחלט הדגיש את יופי עורה. "זה גוון נהדר של ירוק," סופי
ענתה בכנות רבה. "הוא מוסיף ורדרדות ללחיך."

"אה, יופי. אני שמחה כל כך שהיא מוצאת חן בעיניך. יש לך
כזה כישרון לבחור לי בגדים." פוזי חייכה כשהושיטה את ידה וקטפה
עוגייה מסוכרת מהמגש. "אמא לא נתנה לנו מנוחה כל השבוע בגלל
נשף המסכות הזה, ואני יודעת שהיא אף פעם לא תשכח לי את
זה אם לא איראה הכי טוב שאפשר. או" – פניה של פוזי התעוותו
בזעף – "אם היא תחשוב שאני לא נראית הכי טוב שאפשר. היא
הכניסה לה לראש שאחת מאיתנו חייבת לתפוס את אחד מהאחים
ברידג'רטון הנותרים, כמו שאת יודעת."
"אני יודעת."

"ואם זה לא מספיק, הוויסלדאון הזאת שוב כותבת עליהם. זה
רק" – פוזי גמרה ללעוס והשתתקה בזמן שבלעה – "מעורר את
תאבונה."

"הטור היה טוב מאוד הבוקר?" סופי שאלה, מעבירה את המגש כך
שעתה נשען על ירכה. "לא הספקתי עדיין לעיין בו."
"אה, כל הדברים הרגילים," פוזי אמרה תוך שנופפה בידה.
"ברצינות, זה יכול להיות די משעמם, את יודעת."

סופי ניסתה לחייך אבל לא הצליחה. היא הייתה שמחה מאוד
לחיות יום אחד בחייה המשעממים של פוזי. טוב, אולי לא הייתה
רוצה אם כארמינטה, אבל לא הייתה מתנגדת לחיים של מסיבות,
קבלות פנים ומחזות זמר.

"בואי נראה," פוזי אמרה בהרהור. "הייתה סקירה של הנשף
שערכה לאחרונה לידי וורת', מעט על הרוזן גולף, שנראה שהוא

קצת מאוהב באיזו בחורה מסקוטלנד, ואז היה טור די ארוך על נשף המסכות הקרב ובא של משפחת ברידג'רטון."

סופי נאנחה. היא קראה על נשף המסכות הקרב ובא הזה במשך שבועות, ואף שלא הייתה אלא משרתת של גבירה (לפרקים הייתה גם משרתת כללית, בכל פעם שארמינטה החליטה שהיא לא עובדת קשה מספיק), היא ייחלה לכך שהייתה יכולה להשתתף בנשף.

"אני אישית אהיה מאושרת אם הרוזן גולף יתארס," פוזי אמרה והושיטה את ידה לעוד עוגייה. "כך יישארו פחות רווקים שאמא תוכל לדבר עליהם בלי הפסקה כבעלים פוטנציאליים. זה לא שנראה לי שיש סיכוי שאמשוך את תשומת ליבו בכל מקרה." היא נגסה בעוגייה; היא נשברה בפיה ברעש גדול. "אני מקווה שלידי וויסלדאון צודקת לגביו."

"קרב לוודאי שהיא צודקת," סופי ענתה. היא קראה את **חדשות החברה הגבוהה של לידי וויסלדאון** מאז יציאתו לאור לראשונה בשנת 1813, ומחברת טור הרכילות צדקה כמעט תמיד כשהיה מדובר בעניינים של שוק הנישואים.

לא שלסופי היה סיכוי לקחת חלק בשוק הנישואים בעצמה, כמובן. אבל מי שקוראת את **וויסלדאון** באדיקות רבה מספיק, יכולה להרגיש כאילו היא חלק מהחברה הגבוהה מבלי להשתתף בנשפים בפועל.

למעשה, הקריאה ב**וויסלדאון** הייתה הבילוי המענג היחיד של סופי. היא כבר קראה את כל הרומנים שהיו בספרייה, ומאחר שלא ארמינטה, לא רוזמונד ולא פוזי אהבו לקרוא, סופי לא יכולה הייתה לצפות לכך שספר חדש יוכנס לבית.

אבל **וויסלדאון** היה תענוג גדול. אף אחד לא ידע באמת מהי זהותה של הכותבת. כאשר העיתון בעל העמוד היחיד יצא לאור לראשונה שנתיים קודם לכן, ההשערות השתוללו. גם עתה, בכל פעם שלידי וויסלדאון דיווחה על פרט רכילותי שערורייתי במיוחד, אנשים התחילו לדבר והניחושים התחדשו, ואנשים תהו מי לכל הרוחות מסוגל לדווח בכזו מהירות ובכזו דייקנות.

ואשר לסופי, וויסלדאון היווה הצצה מפתה לעולם שעשוי היה להיות שלה, אילו הוריה היו נותנים לאיחוד שלהם חותמת חוקית. אז הייתה בתו של רוזן, לא בתו הלא חוקית של רוזן; שמה היה גנינגוורת' ולא בקט.

היא כל כך רצתה להיות זו שיורדת מהמרכבה ומשתתפת בנשף, ולו פעם אחת.

במקום זאת, היא מלבישה אחרות לקראת ערבים של בילוי, מהדקת את המחוך של פוזי או מסדרת את שיערה של רוזמונד או מצחצחת זוג נעליים של ארמינטה.

אבל היא לא הייתה יכולה – לפחות לא הייתה צריכה – להתלונן. נכון שנאלצה לשמש משרתת אישית לארמינטה ובנותיה, אבל לפחות היה לה בית. וזה יותר מכפי שהיה לרוב הבנות במעמדה.

כשאביה מת, הוא לא הותיר לה דבר. טוב, לא הותיר לה דבר פרט לקורת גג מעל ראשה. בצוואתו הוא וידא שלא ניתן יהיה לגרשה עד שימלאו לה עשרים. ארמינטה לא תסכן ארבעת אלפים לירות שטרלינג לשנה בגין סילוקה של סופי.

אבל ארבעת אלפי לירות השטרלינג היו של ארמינטה, לא של סופי, וסופי מעולם לא ראתה אגורה אחת מהסכום הזה. נעלמו הבגדים הנאים שנהגה ללבוש והוחלפו בצמר הגס של המשרתים. והיא אכלה את מה שאכלו שאר המשרתות – מה שארמינטה, רוזמונד ופוזי בחרו להותיר לה.

עם זאת, יום הולדתה העשרים של סופי חלף-עבר לו שנה לפני כן, והיא עוד הייתה כאן, עדיין גרה בבית פנוור, עדיין שירתה את ארמינטה בכל גחמותיה. בשל סיבה לא ידועה כלשהי – ודאי מפני שלא רצתה ללמד משרתת חדשה (או לשלם לה) – ארמינטה אפשרה לסופי להישאר במשק ביתה.

וסופי נשארה. אם ארמינטה הייתה השטן שהכירה, אזי שאר העולם היה השטן שלא הכירה. וסופי לא ידעה מה יהיה גרוע יותר.

"המגש הזה לא מכביד עלייך?"

סופי מצמצה והתנערה ממחשבותיה ומיקדה את מבטה בפוזי,

שהושיטה את ידה אל העוגייה האחרונה על המגש. לעזאזל. היא קיוותה שזו תישאר בשבילה. "כן", מלמלה. "כן, הוא די כבד. אני צריכה לחזור איתו למטבח."

פוזי חייכה. "אני לא אעכב אותך יותר, אבל כשתגמרי עם זה, תוכלי לגהץ לי את השמלה הוורודה? אני אלבש אותה הערב. אה, ואני מניחה שצריך להכין גם את הנעליים התואמות. הן התלכלכו לי קצת כשנעלתי אותן בפעם האחרונה, ואת יודעת איך אמא כשמדובר בנעליים. זה לא משנה שבכלל לא רואים אותן מתחת לחצאית שלי. היא תבחין אפילו בכתם הכי קטן ברגע שארים את אמרת השמלה כדי לעלות במדרגה."

סופי הנהנה והוסיפה לרשימת המטלות היומית שלה את דרישותיה של פוזי.

"אז נתראה מאוחר יותר!" פוזי אמרה כשהיא נוגסת בעוגייה האחרונה, הסתובבה ונבלעה בחדר השינה שלה. וסופי ירדה במדרגות בכבודות אל המטבח.

לאחר כמה ימים, סופי עמדה על ברכיה, סיכות נעוצות בין שיניה כשערכה תיקונים של הרגע האחרון בתחפושת נשף המסכות של ארמינטה. שמלת המלכה אליזבת הגיעה מהתופרת בהתאמה מושלמת, כמובן, אבל ארמינטה התעקשה שהיא רחבה עתה בחצי סנטימטר במותניים.

"איך עכשיו?" סופי שאלה, מדברת מבין שיניים חשוקות כדי שהסיכות לא ייפלו.

"הדוק מדי."

סופי התקינה כמה סיכות. "ועכשיו?"

"רפוי מדי."

סופי משכה סיכה ונעצה אותה בדיוק באותו מקום. "זהו. איך זה עכשיו?"

ארמינטה זזה לכאן ולכאן, ולבסוף הכריזה, "עכשיו זה טוב." סופי חייכה בינה לבינה כשהודקה כדי לעזור לארמינטה להיחלץ משמלתה.

"תצטרכי לעשות את זה תוך שעה, כדי שנוכל להגיע לנשף בזמן," ארמינטה אמרה.

"כמובן," סופי מלמלה. היא גילתה כי הרבה יותר קל פשוט לומר "כמובן" באופן קבוע בשיחותיה עם ארמינטה.

"הנשף הזה חשוב מאוד," ארמינטה אמרה בחדות. "רוזמונד חייבת למצוא לעצמה שידוך הולם השנה. הרוזן החדש –" היא נרעדה בתיעוב; היא עדיין ראתה ברוזן החדש מסיג גבול, אף על פי שהוא היה היורש החוקי של הרוזן שהלך לעולמו, בהיותו הגבר הראשון ברשימת קרובי המשפחה. "טוב, הוא אמר לי שזו השנה האחרונה שבה נוכל להשתמש בבית פנווד בלונדון. איזו חוצפה יש לו. אחרי הכול, אני הרוזנת-האלמנה, ורוזמונד ופוזי הן בנותיו של הרוזן."

בנות חורגות, סופי תיקנה אותה בלי קול.

"יש לנו זכות מלאה להשתמש בבית פנווד בתקופת העונה. אין לי מושג מה בכוונתו לעשות עם הבית."

"אולי הוא רוצה לקחת חלק בעצמו בעונה ולחפש לעצמו רעיה,"

סופי הציעה. "אני בטוחה שהוא ירצה יורש."

ארמינטה הזעיפה פנים. "אני לא יודעת מה נעשה אם רוזמונד לא תתחתן עם גבר בעל אמצעים. קשה כל כך למצוא בית הולם להשכרה. וזה גם יקר כל כך."

סופי כבשה את רצונה לציין, שלפחות ארמינטה לא צריכה לשלם תמורת המשרתת האישית שלה. לאמיתו של דבר, עד שמלאו לסופי עשרים, היא קיבלה ארבעת אלפים לירות שטרלינג לשנה רק כדי להחזיק משרתת אישית.

ארמינטה נקשה באצבעותיה. "אל תשכחי שתצטרכי לפדר את שיערה של רוזמונד."

רוזמונד תלך לנשף כשהיא מחופשת למרי אנטואנט. סופי שאלה

אם היא מתכוונת לצבוע את צווארה באדום דם. את רוזמונד זה לא הצחיק.

ארמינטה לבשה את שמלת הבוקר שלה וקשרה את חגורתה בתנועות מהירות והדוקות. "ופוזי – אפה התכווץ. "טוב, אני בטוחה שפוזי תזדקק לעזרתך בדרך זו או אחרת. "אני שמחה תמיד לעזור לפוזי, סופי ענתה.

ארמינטה צמצמה את עיניה כשניסתה להבין אם דבריה של סופי נאמרו כעלבון. "העיקר שתעשי את זה," אמרה לבסוף בנוקשות וצעדה לחדר הרחצה.

סופי הצדיעה כשהדלת נסגרה מאחוריה. "אה, הנה את, סופי," רוזמונד אמרה כשנכנסה לחדר בצעד נמרץ. "אני זקוקה לעזרתך ברגע זה."

"אני חוששת שזה יצטרך לחכות –" "אמרתי ברגע זה!" רוזמונד סיננה. סופי הרימה את כתפיה והביטה ברוזמונד בעיניים קשות. "אימך רוצה שאתקן את השמלה שלה." "תוציאי את הסיכות ותגידי לה שהצרת אותה. היא לעולם לא תבחין בהבדל."

סופי שקלה לעשות בדיוק את הדבר הזה, והיא גנחה. אם היא תעשה כדבריה של רוזמונד, זו עלולה להלשין עליה כבר למוחרת היום, ואז ארמינטה תרטון ותזעם במשך שבוע. עכשיו היא תהיה חייבת לבצע את התיקון.

"מה את צריכה, רוזמונד?" "יש קרע באמרת התחפושת שלי. אין לי מושג איך זה קרה." "אולי כשמדרת אותה –" "אל תהיי חצופה!"

סופי סגרה את פיה. היה קשה הרבה יותר לקבל הוראות מרוזמונד מאשר מארמינטה, ודאי מפני שהיו פעם בנות מעמד שווה, חולקות אותו חדר לימוד ומורה אחת. "חייבים לתקן אותו מייד," רוזמונד אמרה במשיכת אף מעושה.

סופי נאנחה. "תביאי אותה אליי. אני אעשה את זה אחרי שאסיים עם התחפושית של אימך. אני מבטיחה לך שתקבלי את הבגד בחזרה בזמן." "אני לא אאחר לנשף הזה," רוזמונד הזהירה. "אם אאחר, אני אמלוק את ראשך."

"את לא תאחרי," סופי הבטיחה.

רוזמונד השמיעה קול המהום מתנשא למדי ואז מיהרה לצאת מבעד לדלת כדי להביא את התחפושית. "אוף!"

סופי הרימה את מבטה וראתה שרוזמונד נתקלה בפוזי, שנכנסה מבעד לדלת.

"תסתכלי לאן את הולכת, פוזי!" רוזמונד התיזה.

"גם את יכולה להסתכל לאן את הולכת," פוזי ציינה.

"אני הסתכלתי. בלתי אפשרי לזוז מדרכך, טיפשה אחת."

לחייה של פוזי נצבעו אדום, והיא זוה הצידה.

"את צריכה משהו, פוזי?" שאלה סופי ברגע שרוזמונד נעלמה.

פוזי הנהנה. "את יכולה לפנות מעט זמן כדי לסדר לי את השיער

הערב? מצאתי כמה סרטים ירוקים שדומים קצת לאצות ים."

סופי נשפה אוויר. הסרטים הירוקים הכהים לא ייראו טוב במיוחד כנגד שיערה הכהה של פוזי, אבל לא היה לה לב להצביע על כך. "אני אנסה, פוזי, אבל אני צריכה לתקן את השמלה של רוזמונד ולהצר את השמלה של אימך."

"אה." פוזי נראתה מאוכזבת. ליבה של סופי כמעט נשבר. פוזי הייתה האדם היחיד שהיה נחמד, ולו במעט, כלפיה בביתה של ארמינטה, פרט למשרתים. "אל תדאגי," הרגיעה אותה. "אני אדאג ששיערך ייראה מקסים, ולא משנה כמה זמן יהיה לנו."

"אוי, תודה לך, סופי! אני –"

"עוד לא התחלת להצר את השמלה שלי?" ארמינטה התפרצה לתוך החדר כששבה מחדר הרחצה.

סופי השתקנה. "דיברתי עם רוזמונד ופוזי. רוזמונד קרעה את השמלה שלה ו –"

"תתחילי לעבוד כבר!"

"בסדר. מייד." סופי התיישבה על הספה הקטנה והפכה את השמלה כדי שתוכל להצר אותה במותן. "מהר יותר ממייד," הפטירה. "מהר יותר ממשק כנפי הזמיר. מהר יותר –" "מה את מקשקשת שם?" ארמינטה ביקשה לדעת. "כלום."

"טוב, אז תפסיקי את הפטפוטים האלה תכף ומייד. צליל הקול שלך צורם במיוחד באוזניי." סופי חרקה שיניים.

"אמא," פוזי אמרה, "סופי תסדר לי את השיער הערב כמו –" "מובן שהיא תסדר את השיער שלך. תפסיקי לבזבז את הזמן ברגע זה ולכי להניח רטיות על העיניים כדי שהן לא ייראו נפוחות כל כך." פניה של פוזי נפלו. "העיניים שלי נפוחות?" סופי הנידה בראשה למקרה הבלתי סביר שפוזי תחליט להשפיל את מבטה לעברה. "העיניים שלך תמיד נפוחות," ארמינטה השיבה. "את לא חושבת כך, רוזמונד?"

פוזי וסופי הסתובבו שתיהן אל הדלת. רוזמונד בדיוק שבה, נושאת את שמלת מרי אנטואנט שלה. "תמיד," היא הסכימה. "אבל רטייה תעזור, ללא ספק."

"את נראית נפלא הערב," ארמינטה אמרה לרוזמונד. "ועוד לא התחלת אפילו בהכנות. הזהב בשמלה שלך תואם באופן מרהיב לשיער שלך."

סופי ירתה מבט אוהד לעבר פוזי בעלת השיער הכהה, שמעולם לא זכתה למחמאות מעין אלו מאימה.

"את תתפסי את אחד מהאחים ברידג'רטון," ארמינטה המשיכה. "אני בטוחה בזה."

רוזמונד השפילה את מבטה בענווה. זו הייתה הבעה שהיא הביאה לידי שלמות, וסופי נאלצה להודות שההבעה הוסיפה לה חן. עם זאת, רוב הדברים הוסיפו לרוזמונד חן. שיערה הזהוב ועיניה הכחולות היו

שיא האופנה בשנה הזו, והודות לנדרוניה הנדיבה שזכתה לה מידיו של הרוזן המנוח, ההנחה הרווחת הייתה שהיא תהיה שידוך נפלא עוד טרם תסתיים העונה.

סופי הביטה בפוזי, שהביטה באימה בארשת פנים עצובה ומלאת תקווה. "גם את נראית נהדר, פוזי," סופי אמרה בלי מחשבה.

עיניה של פוזי אורו. "את באמת חושבת כך?"

"בהחלט. והשמלה שלך מאוד מקורית. אני בטוחה שלא יהיו בנות ימים אחרות שם."

"איך את יודעת, סופי?" רוזמונד שאלה בעודה צוחקת. "הרי מעולם לא היית בנשף של החברה."

"אני בטוחה שתבלי נהדר, פוזי," סופי אמרה בהדגשה יתרה, מתעלמת מהעקיצה של רוזמונד. "אני מקנאת נורא. באמת הייתי רוצה להשתתף."

אנחתה הקטנה של סופי ומשאלתה שלה נתקלו בשתיקה מוחלטת... שאחריה צחוק קולני מצד ארמינטה ורוזמונד. אפילו פוזי צחקקה מעט.

"הו, זה נהדר," ארמינטה אמרה ובקושי הצליחה להסדיר את נשימתה. "סופי הקטנה בנשף של משפחת ברידג'רטון. הם לא מרשים לממזרים להשתתף באירועי החברה, את יודעת."

"לא אמרתי שאני חושבת שאוכל להשתתף," סופי אמרה בהתגוננות, "רק אמרתי שהייתי רוצה."

"טוב, אז לא כדאי לך אפילו לטרוח לרצות," רוזמונד צייצה. "אם תרצי דברים שאת לא יכולה לקוות להם, את רק תתאכזבי."

אבל סופי לא שמעה את מה שהיה לה לומר, מפני שבאותו רגע קרה הדבר המוזר ביותר. כשהסבה את ראשה לעבר רוזמונד, היא ראתה שסוכנת הבית ניצבת בפתח החדר. זו הייתה גברת גיבונס, שבאה מפנווד פארק שבכפר כשסוכנת הבית בעיר הלכה לעולמה. וכאשר מבטה של סופי נתקל בעיניה, היא קרצה.

קרצה!

סופי חשבה שמעולם לא ראתה את גברת גיבונס קורצת.

"סופי! סופי! את מקשיבה לי?"

סופי הפנתה אל ארמינטה מבט לא ממוקד. "אני מצטערת," היא מלמלה. "מה אמרת?"

"אמרתי," ארמינטה אמרה בקול רע, "שעדיף לך לעבוד במקום זאת על השמלה שלי. אם נאחר לנשף, את תצטרכי לתת דין וחשבון על כך מחר."

"כן, כמובן," סופי הזדרזה לומר. היא נעצה את המחט שלה בכד והתחילה לתפור, אבל ראשה היה עסוק עדיין בגברת גיבונס.

קריצה?

מדוע היא קרצה, בשם שמייים?

כעבור שלוש שעות, סופי עמדה על מדרגות החזית של בית פנווד וראתה כיצד ארמינטה, אחריה רוזמונד ופוזי במאספ, אוחות בידו של המשרת ועולות אל המרכבה. סופי נופפה אל פוזי, שנופפה בחזרה ואז התבוננה במרכבה שהתגלגלה במורד הרחוב ונעלמה מעבר לפינה. המרחק לבית ברידג'רטון, שם ייערך הנשף, לא עלה על שישה רחובות, אבל ארמינטה הייתה מתעקשת על נסיעה במרכבה גם אילו גרו ממש בבית הסמוך.

אחרי הכול, כניסה רבת רושם חשובה מכול.

סופי נאנחה, הסתובבה ועשתה את דרכה במעלה המדרגות. לפחות ארמינטה שכחה, מרוב התרגשות, להשאיר לה רשימת מטלות שתצטרך להשלים בזמן היעדרה. אכן, ערב חופשי היה בבחינת מותרות. אולי תחזור ותקרא את אחד הרומנים. או שאולי תמצא את המהדורה המעודכנת של וויסלדאון. היא חשבה שראתה את רוזמונד לוקחת את העיתון לחדרה מוקדם יותר באותו יום.

אבל כשסופי נכנסה מבעד לדלת הכניסה של בית פנווד, גברת גיבונס הופיעה לנגד עיניה יש מאין ולפתה את זרועה. "אנחנו לא יכולים לבזבז אפילו רגע!" אמרה סוכנת הבית.

סופי הביטה בה כאילו יצאה מדעתה. "סליחה?"

גברת גיבונס משכה בזרועה. "בואי איתי."

סופי הניחה לה להוביל אותה במעלה שלושה גרמי מדרגות אל חדרה, קיטון צר וזעיר שהיה תחוב מתחת לקורות התקרה. גברת גיבונס התנהגה באורח משונה עד מאוד, אבל סופי נעתרה לה והלכה בעקבותיה. סוכנת הבית התייחסה אליה תמיד בחביבות יתרה, גם כאשר היה ברור שהדבר אינו לרוחה של ארמינטה. "תצטרכי להתפשט," גברת גיבונס אמרה כשאחזה בידית הדלת.

"מה?"

"אנחנו באמת חייבות להזדרז."

"גברת גיבונס, את..." פיה של סופי נפער ומעיין מילותיה גווע כשהבחינה בנעשה בחדר השינה שלה. אמבט מים מהבילים עמד במרכז החדר, וכל שלוש המשרתות הסתובבו עמלניות מסביב. אחת יצקה מים לתוך האמבט, אחרת טיפלה במנעול של תיבה מסתורית למראה, והשלישית החזיקה מגבת ואמרה, "מהרי! מהרי!"

סופי שלחה עיניים תוהות לעבר כולן. "מה קורה כאן?"

גברת גיבונס נפנתה לעברה וזרחה. "את, גברת סופיה מריה בקט, הולכת לנשף המסכות!"

בתוך שעה, סופי עברה מהפך גמור. בתיבה היו שמלות של אימו של הרוזן המנוח. כולן היו מיושנות, בנות חמישים שנה, אבל זה היה נטול חשיבות. לנשף באו בתחפושות; אף אחד לא ציפה שהשמלות יהיו המילה האחרונה.

בתחתית התיבה הן מצאו יצירה מרהיבה עשויה בד כסוף מנצנץ, חלקה העליון הדוק ומשובץ פנינים, וחלקה התחתון היה מורכב מחצאיות מתרחבות שהיו אופנתיות כל כך במהלך המאה הקודמת. די היה לסופי לגעת בשמלה וכבר הרגישה כנסיכה. השמלה הייתה מעופשת מעט משנים שבילתה בתיבה, ואחת

המשרתות מיהרה לקחת אותה החוצה לאוורור וכדי להספיג בבר מעט מי ורדים.

היא הייתה רחוצה ומבושמת, שיערה טופל, ואחת המשרתות אפילו צבעה את שפתיה באודם. "אל תספרי למיס רוזמונד," לחשה המשרתת. "לקחתי אותו מהאוסף שלה."

"אוהההה, תראו," אמרה גברת גיבונס. "מצאתי כפפות תואמות." סופי נשאה את עיניה וראתה שסוכנת הבית מחזיקה זוג כפפות ארוכות, המגיעות עד המרפק. "תראי," היא אמרה, לוקחת אחת מגברת גיבונס ובוחרת אותה. "סמל פנווד. ויש כאן ראשי תיבות. ממש על האמרה."

גברת גיבונס הפכה את הכסיה שהחזיקה בידה. "שלג. שרה לואיזה גנינגוורת'. סבתך."

סופי הביטה בה בהפתעה. גברת גיבונס מעולם לא התייחסה אל הרוזן כאל אביה. איש בפנווד פארק מעולם לא דיבר על קשרי הדם של סופי למשפחת גנינגוורת'.

"ובכן, היא אכן סבתך," גברת גיבונס הכריזה. "מספיק הלכנו סחור-סחור סביב העניין. סביב העובדה שרוזמונד ופוזי זוכות ליחס כאילו הן בעלות הבית ואילו את, בתו האמיתית של הרוזן צריכה לטאטא את הרצפה ולעבוד כאילו היית משרתת!" שלוש המשרתות הנהנו בהסכמה.

"רק פעם אחת," גברת גיבונס אמרה, "לערב אחד בלבד, את תהיי יפיפיית הנשף." כשחיוך על פניה, היא סובבה את סופי עד כי זו התבוננה בעצמה במראה.

נשימתה של סופי נעתקה. "זו אני?"

גברת גיבונס הנהנה ועיניה נצצו באופן מעורר חשד. "את נראית נפלא, יקירה," היא לחשה.

ידה של סופי התרוממה לאט אל שיערה.

"אל תבלגני אותו!" צווחה אחת המשרתות.

"אני לא," סופי הבטיחה, חיוכה רועד מעט כשנלחמה בדמעה. מעט פודרה פוזרה על שיערה, והוא נצץ כאילו הייתה נסיכה מארץ

הפיות. תלתליה הבלונדיניים הכהים נאספו על קודקודה בפקעת רפויה, וקווצה עבה אחת החליקה לאורך צווארה. עיניה, שבדרך כלל היו בצבע ירוק-אזוב, בהקו כמו אבני ברקת, וסופי חשדה שיותר מכול דבר אחר, האחראיות לכך היו דמעותיה הכבושות.

"הנה המסכה שלך," גברת גיבונס אמרה לאחר רגע. זו הייתה מסכה המסתירה חצי פנים, מהסוג שנקשר מאחורי הראש, כך שסופי לא תצטרך להשתמש בידיה כדי להחזיק בה. "עכשיו אנחנו זקוקות רק לנעליים."

סופי הביטה בזעף בנעלי העבודה הנוחות והמכוערות שלה שעמדו בפנינת החדר. "אין לי שום דבר מתאים לבגדי הנשף האלה, למרבה הצער."

המשרתת שצבעה את שפתיה של סופי הרימה זוג נעליים לבנות. "מארון הבגדים של רוזמונד," אמרה.

סופי החליקה את כף רגלה הימנית לתוך אחת הנעליים ובאותה מהירות חלצה אותה מתוכה. "היא גדולה מדי," אמרה ונשאה את מבטה אל גברת גיבונס. "לעולם לא אוכל לצעוד בנעליים האלו."

גברת גיבונס נפנתה אל המשרתת. "לכי להביא זוג נעליים מארונה של פוזי."

"הנעליים שלה עוד יותר גדולות," סופי אמרה. "אני יודעת. ניקיתי אותן מספיק פעמים כדי לדעת."

גברת גיבונס נאנחה עמוקות. "אין מנוס, אם כך. אנחנו נפשוט על האוסף של ארמינטה."

סופי נרעדה. המחשבה על הליכה בנעליה של ארמינטה הייתה קצת מעוררת צמרמורת. אבל זה היה או זה או ללכת יחפה, והיא חשבה שלא מקובל להשתתף בנשף מסכות מהודר בלונדון ברגליים יחפות.

המשרתת חזרה לאחר כמה רגעים עם זוג נעלי סאטן לבנות עם תיפורי כסף, מעוטרת בקישוטי ורדים מרהיבים דמויי יהלומים. סופי חששה עדיין לנעול את נעליה של ארמינטה, אך למרות

זאת היא החליקה אחת מרגליה לתוך אחת הנעליים. ההתאמה הייתה מושלמת.

"והן מתאימות," אמרה אחת המשרתות והצביעה על התפרים הכסופים. "כאילו נתפרו בשביל השמלה."

"אין לנו זמן להעריץ את הנעליים," גברת גיבונס אמרה לפתע. "ועכשיו תקשיבי להוראות שלי היטב. הרכב חזר אחרי שלקח את הרוזנת והבנות שלה, והוא ייקח אותך לבית ברידג'רטון. אבל הוא חייב לחכות מחוץ לבית, לרגע שבו הן ירצו לעזוב, ולכן את חייבת לצאת משם בחצות ולא רגע אחד מאוחר יותר. את מבינה?"

סופי הנהנה והביטה בשעון שעל הקיר. השעה הייתה מעט אחרי תשע, ופירוש הדבר הוא שיהיו לה יותר משעתיים בנשף המסכות. "תודה לכן," לחשה. "הו, אני מודה לכן כל כך."

גברת גיבונס מחתה את הדמעות מעיניה בממחטה. "תיהני, יקירה. זו התודה היחידה שאני מבקשת."

סופי שבה והביטה בשעון. שעותיים.

שעותיים שיצטרכו להספיק לה לחיים שלמים.

פרק 2

משפחת ברידג'רטון היא משפחה מיוחדת במינה באמת. לא ייתכן שיש בלונדון אדם שאינו יודע שהם דומים זה לזה להפליא, או שהם נקראים על פי סדר האלף־בית האנגלי: אנתוני, בנדיקט, קולין, דפני, אלואיז, פרנצ'סקה, גרגורי והיאסינט. יכול אדם לתהות איך היו קוראים הרוזן המנוח והרוזנת האלמנה (שתזכה לחיים ארוכים מאוד) לצאצא מספר תשע שלהם. אימוג'ן? איניגו?

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 2 ביוני, 1815

בנדיקט ברידג'רטון היה השני במניין שמונת הילדים, אבל לפעמים הרגיש כאילו היו מאה.

הנשף הזה שאימו התעקשה לארח היה אמור להיות נשף מסכות, ובנדיקט לבש, בהכנעה, מסכת שד שכיסתה מחצית מפניו, אבל כולם ידעו מי הוא. או בעצם, כמעט ידעו.

"ברידג'רטון!" כולם קראו, מוחאים כפיים בעליצות.

"אתה ודאי אחד האחים ברידג'רטון!"

"ברידג'רטון! אני יכול לזהות ברידג'רטון בכל מקום."

בנדיקט אכן היה בן ברידג'רטון, ואף שלא הייתה משפחה שהיה מעדיף להשתייך אליה יותר מזו, לפעמים היה שמח לו היה נחשב קצת פחות ברידג'רטון וקצת יותר הוא עצמו.

ובדיוק אז, אישה בגיל לא בדיוק ברור, שהייתה מחופשת לרועת

צאן, פסעה מעדנות לכיוונו. "ברידג'רטון!" סלסלה בקולה. "הייתי מזהה את השיער החום הזה בכל מקום. מי אתה מבין האחים? לא, אל תגיד. תן לי לנחש. אתה לא הרוזן, מפני שהרגע ראיתי אותו. אתה ודאי מספר שתיים או מספר שלוש."

בנדיקט כחן אותה בצינה.

"מי מהם? מספר שתיים או מספר שלוש?"

"שתיים," סינן.

היא מחאה כפיים. "זה מה שחשבתי! אוה, אני חייבת למצוא את פורשה. אמרתי לה שאתה מספר שתיים –"

בנדיקט, הוא כמעט נהם.

"– אבל היא אמרה לא, הוא הצעיר יותר, אבל אני –"

בנדיקט הרגיש לפתע שהוא חייב להתרחק. או שיהרוג את הטיפשה הלהגנית הזו, ומכיוון שהיו כל כך הרבה עדים סביבו, הוא חשב שלא יצליח לחמוק מעונש. "אם תסלחי לי," הוא אמר באדיבות. "אני רואה מישהו שאני חייב לדבר איתו."

זה היה שקר, אבל זה לא עניין אותו. הוא נד בראשו לעבר הרועה המבוגרת מדי וצעד ישירות אל דלת היציאה הצדדית מאולם הנשפים, להוט להתרחק מההמולה ולחמוק אל חדר העבודה של אחיו, שם אולי ימצא מעט שלווה ושקט מבורכים, ואולי גם כוס ברנדי משובח.

"בנדיקט!"

לעזאזל. הוא כמעט הצליח לברוח בלי להיתפס. הוא נשא את מבטו אל אימו, שמיהרה לעברו. היא לבשה סוג של תחפושת אליזבתנית. הוא הניח שהיא התכוונה להתחפש לדמות ממחזה של שייקספיר, אבל הוא לא היה מצליח לזהות את הדמות גם אם חייו היו תלויים בזה.

"במה אוכל לעזור לך, אמא?" הוא שאל. "ואל תגיד, 'לך לרקוד עם הרמזין סמיית'–סמית'." בפעם האחרונה שרקדתי איתה, כמעט איברתי שלוש בהונות תוך כדי."

"לא היה בכוונתי לבקש ממך משהו מעין זה," וילט ענתה. "רציתי

לבקש ממך לרקוד עם פרודנס פת'רינגטון."

"רחמים, אמא," הוא גנח. "היא עוד יותר גרועה."

"אני לא מבקשת ממך להתחתן עם הטיפשונת," היא אמרה. "רק לרקוד איתה."

בנדיקט כבש אנחה. אף שהייתה בבסיסה אדם נחמד, לפרודנס פת'רינגטון היה מוח בגודל של אפון וצחוק צורמני כל כך, שגרם לגברים במיטב שנותיהם לברוח כשידיהם מכסות על אוזניהם. "אני אגיד לך מה נעשה," הוא התחנף. "אני ארקוד עם פנלופי פת'רינגטון אם תרחיקי ממני את פרודנס."

"אני מוכנה להסתפק בזה," אמרה אימו בניד ראש שהעיד על שביעות רצון, והותירה בבנדיקט את התחושה העמומה שמלכתחילה רצתה שירקוד עם פנלופי.

"היא שם, ליד שולחן הלימונדה," ויולט אמרה, "מחופשת לשדון, המסכנה. הצבע מתאים לה, אבל מישו חייב להושיט יד לאימה בפעם הבאה שבה הן הולכות לתופרת. אני לא יכולה להעלות בדעתי תחפושת פחות מוצלחת."

"אז נראה שלא ראית את בת־הים," בבנדיקט מלמל.
היא הכתה קלות בזרועו. "אני לא מרשה לך ללגלג על האורחים."
"אבל הם הופכים את זה לקל כל כך."

היא ירתה בו מבט מתרה לפני שאמרה, "אני הולכת לחפש את אחותך."

"איזו מהן?"

"אחת מאלו שאינן נשואות," ויולט אמרה בטרם הלכה. "הרוזן גולף אולי מגלה עניין בבחורה הסקוטית, אבל הם עוד לא נשואים."
בנדיקט איחל הצלחה לגולף ללא קול. המסכן יזדקק לה.
"ותודה שאתה רוקד עם פנלופי," ויולט אמרה בהטעמה.
הוא הביט בה בחצי חיוך אירוני. שניהם ידעו שמילותיה נועדו לשמש תזכורת, לא דברי תודה.

הוא שילב את זרועותיו על חזהו בעמידה מאיימת־משהו, והתבונן באימו שהתרחקה בטרם שאף אוויר וסב כדי לפסוע לכיוון שולחן הלימונדה. הוא העריץ את אימו עד אין קץ, אבל היא נטתה לחטטנות יתר כאשר היה מדובר בחיי החברה של ילדיה. ואם היה

דבר אחד שהטריד אותה עוד יותר מהעובדה שבנדיקט נותר עדיין ברווקותו, הרי שזה היה העננה המקדירה את פניה של בחורה כשאישה אינו מזמינה לרקוד. כתוצאה מכך, בנדיקט בילה חלק ניכר מזמנו על רחבת הריקודים של אולם הנשפים, לפעמים לצד בחורות שהיא ראתה בהן שידוך הולם, אבל בדרך כלל עם בחורות שאיש לא חפץ בחברתן.

מבין שני הסוגים, הוא העדיף את הבחורות שאיש לא חפץ ביקרן. הבחורות הפופולריות נטו להיות רדודות ומשעממות מעט, אם להיות כן.

לאימו הייתה תמיד חולשה לפנלופי פת'רינגטון, שהייתה ב... בנדיקט הזעיף פנים. בעונה השלישית שלה? זו ודאי העונה השלישית שלה. וסיכויי הנישואים שלה לא נראו באופק. נו, טוב. אז הוא ימלא את חובתו ודי. פנלופי הייתה בסדר גמור, חכמה ובעלת אישיות נעימה. יום אחד היא תמצא לעצמה בעל. זה לא יהיה הוא, כמובן, ובכל הכנות, זה ודאי לא יהיה איש ממכריו, אבל אין ספק שהיא תמצא מישהו. בנדיקט התחיל לפלס את דרכו לעבר שולחן הלימונדה באנחה. הוא יכול היה לטעום את הברנדי בפיו, חלק ונעים, אבל הוא הניח שגם עם כוס לימונדה הוא יצליח להעביר את הדקות הבאות. "מיס פת'רינגטון!" הוא קרא, מנסה לא לרעוד כששלוש מבנות פת'רינגטון נפנו לעברו. בחיוך, שידע שאינו אלא עווית חיוך בלבד, הוא הוסיף, "אה, כלומר פנלופי."

פנלופי זרחה אליו ממרחק של שלושה מטרים, ובנדיקט נזכר שהוא בעצם מחבב את פנלופי פת'רינגטון. באמת, היא לא הייתה מעוררת כזו התנגדות אילולא הייתה כרוכה תמיד באגודה אחת עם אחיותיה חסרות המזל, שבקלות יכולות לגרום לגבר בוגר לרצות לעלות על ספינה המפליגה לאוסטרליה.

הוא כמעט סגר את המרחק המפריד ביניהם כששמע רעם נמוך של לחישות עולה כגל מתוך אולם הנשפים מאחוריו. הוא ידע שעליו להמשיך לנוע ולסיים עם ריקוד החובה שלו, אבל אלוהים ישמור, סקרנותו גברה עליו והוא סב על עקביו.

ומצא את עצמו ניצב בפני האישה המרהיבה ביותר שראה מעודו. הוא לא ידע אפילו אם היא יפה. שיערה היה בצבע בלונדיני כהה די רגיל, וכשהמסכה שלה קשורה במהודק סביב ראשה, הוא לא יכול היה לראות ולו מחצית מפניה.

אבל היה בה משהו שריתק אותו. זה היה חיוכה, צורת עיניה, האופן בו נשאה את עצמה והביטה סביב אולם הנשפים כאילו מעולם לא ראתה מראה מרהיב יותר מאשר בני החברה הגבוהה הלבושים בתחפושות מגוחכות.

יופייה נבע מתוכה.

היא זהרה. היא זרחה.

היא קרנה, ובנדיקט הבין לפתע שכל זאת משום שהיא נראתה מאושרת כל כך, לעזאזל. מאושרת להיות במקום שבו הייתה, מאושרת להיות מי שהייתה.

מאושרת כפי שבנדיקט התקשה לזכור שאפשר להיות. נכון, היו לו חיים טובים, אולי אפילו חיים נפלאים. היו לו שבעה אחים ואחיות נהדרים, אם אוהבת וגדודים של חברים. אבל האישה הזו – האישה הזו ידעה שמחה מהי.

ובנדיקט ידע שהוא חייב להכיר אותה.

שוכח לחלוטין מפנלופי, הוא פילס את דרכו בתוך ההמונים עד שהיה במרחק כמה צעדים ממנה, עומד לצידה. שלושה גברים אחרים הקדימו אותו ליעדו והמטירו עליה ברגע זה דברי חנופה. בנדיקט התבונן בה בעניין; היא לא הגיבה כפי שהייתה מגיבה אישה אחרת ממכרותיו.

היא לא נהגה בענווה. היא אף לא נהגה כאילו מחמאותיהם היו נחלתה הטבעית. היא גם לא הייתה ביישנית או פטפטנית, או צינית או אירונית, או אף אחד מאותם דברים שניתן לצפות מאישה.

היא פשוט חייכה. למען האמת, זרחה. בנדיקט שיער שמחמאות נועדו לגרום למידה של אושר מצד המקבל, אבל מעולם לא ראה אישה מגיבה באושר צרוף ומוחלט מעין זה.

הוא פסע לפנים. הוא רצה באושר הזה לעצמו.
 "סליחה, רבותי, אבל הגבירה כבר הבטיחה לי את הריקוד הזה,"
 הוא שיקר.

חורי העיניים של המסכה שלה היו מעט גדולים, והוא ראה שעיניה
 התרחבו מאוד, ואז הצטמצמו בשעשוע. הוא הושיט לה את ידו,
 מאתגר אותה ללא קול שתחשוף את השקר שלו.

אבל היא רק חייכה אליו, חיוך רחב וקורן שפילח את עורו והגיע
 היישר אל נשמתו. היא הניחה את ידה בידו, ורק אז התחוויר לבנדיקט
 שהוא עוצר את נשימתו.

"האם יש לך רשות לרקוד ואלס?" הוא מלמל ברגע שהגיעו
 לרחבת הריקודים.

היא הנידה בראשה. "אני לא רוקדת."

"את מתלוצצת."

"אני חוששת שלא. האמת היא –" היא רכנה קדימה, על פניה צל
 חיוך, ואמרה, "אני לא יודעת לרקוד."

הוא התבונן בה בהפתעה. היא נעה בחן מולד, ונוסף על כך, איזו
 גבירה מעודנת תגיע לגילה מבלי שלמדה לרקוד? "נותר לנו לעשות
 דבר אחד בלבד, אם כך," הוא מלמל. "אני אלמד אותך."

עיניה התרחבו, ואז שפתיה נפשקו וצחוק מופתע פרץ מביניהן.

"מה," הוא שאל, מנסה להישמע רציני, "מצחיק כל כך?"

היא חייכה אליו – מסוג החיוכים שניתן לצפות מחבר ללימודים,
 לא מצידה של בחורה צעירה בנשף ריקודים. ובעודה מחייכת, היא
 אמרה, "אפילו אני יודעת שאדם אינו מעביר שיעור ריקוד במהלכו
 של נשף."

"אני תוהה למה את מתכוונת," הוא מלמל, "כשאת אומרת אפילו

את?"

היא שתקה.

"אני אצטרך להוביל, אם כך," הוא אמר, "ולכפות עלייך את

רצוני."

"לכפות עליי?"

אבל היא חייכה כשאמרה את זה, כך שהוא ידע שהיא לא נעלבה, והוא אמר, "זה יהיה בלתי ראוי מצידך להניח למצב עניינים מצער שכזה להימשך."

"מצער, אמרת?"

הוא משך בכתפיו. "גבירה יפיפייה שאינה יודעת לרקוד. זה נראה לי כפשע המנוגד לדרך הטבע."

"ואם ארשה לך ללמד אותי..."

"כשתרשי לי ללמד אותך."

"אם ארשה לך ללמד אותי, איפה תערוך את השיעור?"

בנדיקט הרים את ראשו וסרק את החדר. הוא לא התקשה לראות מעל כל ראשיהם של באי הנשף; כמי שגובהו היה מטר שמונים וחמישה, הוא היה אחד הגברים הגבוהים באולם. "נצטרך לפרוש למרפסת," הוא פסק לבסוף.

"למרפסת?" היא חזרה אחריו. "היא לא תהיה הומה מאוד? אחרי

הכול, זהו ערב חמים."

הוא רכן לעברה. "לא, אל המרפסת הפרטית."

"המרפסת הפרטית, אתה אומר?" היא שאלה ובקולה היה שזור שעשוע. "ואיך, אמור לי בבקשה, אתה יודע על קיומה של מרפסת פרטית?"

בנדיקט בהה בה בהלם. האם ייתכן שאינה יודעת מיהו? זה לא שהוא החשיב את עצמו כל כך עד שציפה שכל לונדון תהיה מודעת לזהותו. אלא שהוא היה ברידג'רטון, וכשאדם פוגש ברידג'רטון אחד, הוא יכול בדרך כלל לזהות את האחרים. ומאחר שלא היה איש בלונדון שלא נתקל בברידג'רטון זה או אחר, בנדיקט היה רוב הזמן מוכר בכל מקום. גם, חשב בזעף, כאשר זוהה כ"מספר שתיים".

"לא ענית על שאלתי," הזכירה לו גבירתו המסתורית.

"בעניין המרפסת הפרטית?" בנדיקט הרים את ידה אל שפתיו ונשק למשי המעודן של כסייתה. "די אם נאמר שיש לי דרכים משלי."

ההיסוס ניכר בפניה, ולכן הוא משך באצבעותיה וקירב אותה אליו – כמה סנטימטרים בלבד, אבל איכשהו, נדמה היה כאילו היא במרחק נשיקה בלבד. "בואי", הוא אמר. "רקדי איתי". היא עשתה צעד לפנים, והוא ידע שחייב השתנו לעד.

סופי לא ראתה אותו כאשר נכנסה לחדר לראשונה, אבל היא הרגישה בכישוף שעמד באוויר, וכאשר הוא הופיע לפניה, כמו נסיך מקסים מאגדת ילדים, היא ידעה איכשהו שהוא הסיבה שבגינה התגנבה לנשף הזה.

הוא היה גבוה, והחלק שראתה בפניו היה נאה ביותר, שפתיים שהעידו על אירוניה וחיוכים, וצל של זקן על לחייו. שיערו היה חום עשיר וכהה, ואור הנרות המהבהב העניק לו זוהר אדמדם קלוש. נדמה היה שאנשים ידעו מיהו. סופי הבחינה בכך שכאשר זו בחדר, שאר הנוכחים באולם פינו לו דרך. וכאשר הוא שיקר ופניו הפכו מחוצפות כשטען שהריקוד הבא איתה שייך לו, הגברים האחרים כיבדו זאת ונסוגו.

הוא היה יפה תואר והוא היה חזק, ובערב זה, הוא היה שלה. כאשר האורלוגין יצלצל חצות, היא תחזור לחיי העליבות שלה, להטלאות ולכביסות, להיענות לכל גחמותיה של ארמינטה. האם זו הייתה טעות לרצות לילה משכר אחד של קסם ואהבה?

היא הרגישה כמו נסיכה – נסיכה פזיזה – וכאשר הזמין אותה לרקוד, היא הניחה את ידה בידו. ואף שידעה כי כל הערב הזה מבוסס על שקר, שהיא בתו הלא חוקית של אציל ומשרתת של רוזנת, כי השמלה שלה שאולה וכי נעליה גנובות הלכה למעשה – כל זה נראה חסר משמעות כשאצבעותיהם שולבו.

למשך כמה שעות, לפחות, סופי תוכל להעמיד פנים שהג'נטלמן הזה יוכל להיות הג'נטלמן שלה, ושמרגע זה ואילך, חייה יוכלו להשתנות לעד.

זה לא היה אלא חלום, אבל חלף זמן רב כל כך מאז הרשתה לעצמה לחלום.

היא גירשה מתוכה את כל אותות האזהרה והניחה לו להוביל אותה מחוץ לאולם הנשפים. הוא פסע במהירות, גם בזמן שפילס את דרכו בתוך ההמון הרב, והיא צחקה כשכשלה בעקבותיו.

"מדוע," הוא אמר כשעצר לרגע כשהגיעו למסדרון מחוץ לאולם הנשפים, "נדמה לי כל הזמן שאת צוחקת עליי?"

היא צחקה שוב; זה לא היה בשליטתה. "אני מאושרת," היא אמרה במשיכת כתף. "אני פשוט מאושרת כל כך להיות כאן."

"ומדוע בדיוק? נשף מעין זה צריך להיות דבר שבשגרה בשביל משהי כמוך."

סופי צחקה. אם הוא חושב שהיא בת החברה הגבוהה, בוגרת עשרות נשפים ומסיבות, אז נראה שהיא ממלאת את תפקידה עד כדי שלמות.

הוא נגע בזווית פיה. "את כל הזמן מחייכת," הוא מלמל.

"אני אוהבת לחייך."

הוא נגע במותנה ומשך אותה לעברו. המרחק ביניהם נותר מכובד, אבל הקרבה הגדלה העתיקה את נשימתה.

"אני אוהב לראות אותך מחייכת," הוא אמר. הוא דיבר בקול נמוך ומפטה, אבל משהו בצרידות קולו היה משונה, וסופי כמעט הניחה לעצמה להאמין שהוא באמת מתכוון לזה, שהיא לא סתם כיבוש של ערב זה.

אבל לפני שהספיקה להגיב, הגיע אליהם קול מאשים מקצה המסדרון, "תפסתי אותך!"

בטנה של סופי עלתה לגרונה. היא נחשפה. היא תיזרק לרחוב, ומחר ודאי תושלך לבית הכלא על שגנבה את נעליה של ארמינטה, ו –

והגבר שדיבר הגיע אליהם ואמר לג'נטלמן המסתורי שלה, "אמא מחפשת אותך בלי הפסקה. התחמקת מהריקוד שלך עם פנלופי, ואני נאלצתי למלא את מקומך."

"נורא מצטער," מלמל הג'נטלמן שלה.

דומה שההתנצלות הזו לא הספיקה לו, מפני שהוא הזעיף פנים ואמר, "אם תברח מהמסיבה ותשאיר אותי ללֶהֱק הבחורות השטניות, אני נשבע לך שאנקום בך עד יום מותי."

"אני מוכן לקחת את הסיכון," אמר הג'נטלמן שלה.

"טוב, חיפיתי עליך בעניין פנלופי," רטן הגבר האחר. "יש לך מזל שבמקרה הייתי שם. ליבה של המסכנה כמעט נשבר כשהסתלקת משם."

הג'נטלמן של סופי הסמיק בבושת פנים. "לצערי, יש דברים שהם בלתי נמנעים."

סופי העבירה את מבטה בין שני הגברים. אף שעטו מסכות, היה ברור שהם אחים, ובהארה מסנוורת היא הבינה שהם ודאי האחים ברידג'רטון, ושהו ודאי ביתם ו –

אוה, אלוהים, האם עשתה מעצמה שוטה גמורה כששאלה אותו איך הוא יודע שיש כאן מרפסת פרטית?

אבל איזה מהאחים הוא? בנדיקט. הוא חייב להיות בנדיקט. סופי שלחה תפילת הודיה לליידי וויסלדאון שכתבה בעבר טור שהוקדש כולו לניסיון להבדיל בין האחים ברידג'רטון. בנדיקט, היא זכרה, נבדל מאחיו בהיותו הגבוה בהם.

הגבר שגרם לליבה לדהור היה גבוה בחמישה סנטימטרים לפחות מאחיו, אותו אח –

סופי הבחינה לפתע – שהתבונן בה במבט נוקב.

"אני מבין למה עזבת," קולין אמר (שכן ללא ספק היה קולין; לא ייתכן שהיה גרגורי, שהיה בן ארבע עשרה בלבד, ואנתוני נשוי, כך שלא יעניין אותו אם בנדיקט נטש את המסיבה והשאיר אותו לבדו להדוף את בנות החברה המחפשות חתן). הוא התבונן בבנדיקט במבט ערמומי. "מותר לי לבקש שתציג אותי?"

בנדיקט הרים גבה. "אתה יכול לנסות כמיטב יכולתך, אבל אני מפקפק בכך שתצליח. אני עצמי עוד לא יודע איך קוראים לה."

"לא שאלת," סופי לא הייתה יכולה שלא להתערב.

"והיית אומרת לי לו שאלתי?"

"הייתי אומרת לך משהו, השיבה.

"אבל לא את האמת."

היא נדה בראשה. "זה לא לילה לאמיתות."

"סוג הלילה החביב עליי ביותר," קולין אמר בנימת קול שובבה.

"אתה לא צריך להיות במקום כלשהו?" בנדיקט שאל.

קולין נד בראשו. "אני בטוח שאמא תעדיף שאהיה באולם הנשפים,

אבל זו לא בדיוק דרישה."

"אני דורש את זה," בנדיקט השיב.

סופי הרגישה בצחקוק המבעבע בגרונה.

"טוב ויפה," קולין נאנח. "אני אסתלק."

"מעולה," בנדיקט אמר.

"לברי, אתייצב מול הזאבות הרעבתניות..."

"זאבות?" סופי חקרה.

"הגבירות הצעירות והפנויות," הבהיר קולין. "להק של זאבות

רעבתניות, עד האחרונה בהן. את כמובן אינך כלולה בהן."

סופי חשבה שעדיף לא לציין שהיא כלל איננה "גבירה צעירה".

"אימי –" קולין פתח.

בנדיקט גנח.

"– אין דבר שהיא הייתה שמחה יותר לראות מאשר את אחי

המבוגר ממני נושא אישה." הוא עצר ושקל את דבריו. "מלבד, אולי,

לראות אותי נושא אישה."

"ולו רק כדי להוציא אותך מהבית," בנדיקט אמר בציניות.

הפעם סופי כן צחקקה.

"עם זאת, הוא נחשב לדגם עתיק יותר," קולין המשיך בדבריו, "אז

אולי כדאי שנשלח אותו לגיליוטינה – אה, למזבח הנישואים קודם."

"אתה מנסה לומר משהו?" בנדיקט נהם.

"שום דבר," קולין הודה. "מצד שני, לעיתים נדירות אני מנסה..."

בנדיקט נפנה אל סופי. "בזה הוא לא משקר."

"אם כן," קולין אמר אל סופי והחווה בידו בתנועה רחבה, "האם

תרחמי על אימי המסכנה ותיקחי את אחי היקר אל מזבח הנישואים?"

"ובכן, הוא לא ביקש את ידי, סופי אמרה, מנסה להצטרף להומור שברגע.

"כמה כוסות משקה שתית?" בנדיקט רטן.

"אני?" סופי שאלה.

"הוא."

"אף לא אחת," קולין אמר בעליצות, "אבל אני חושב ברצינות רבה על תיקון המצב. למען האמת, ייתכן שזה הדבר היחיד שיהפוך את הערב הזה לנסבל."

"אם כוס משקה תסלק אותך מפה," בנדיקט אמר, "אז זה יהיה הדבר היחיד שיהפוך גם את הערב שלי לנסבל."

קולין חייך, הצדיע בשובבות ונעלם.

"נחמד לראות שני אחים שאוהבים זה את זה כל כך," סופי מלמלה.

בנדיקט, שנעץ מבט מאיים במקצת בפתח שדרכו אחיו נעלם זה עתה, החזיר את תשומת ליבו אליה. "את קוראת לזה אהבה?"

סופי חשבה על רוזמונד ופוזי, שלא הפסיקו לצעוק זו על זו, ולא בבדיחות הדעת. "כן," אמרה בקול נחרץ. "ברור לי שתקריב את חייך למענו. ולהפך."

"אני משער שאת צודקת." בנדיקט השמיע אנחה מוטרדת, ואז הרס את השפעתה כשחייך. "אף שכואב לי להודות בכך." הוא נשען על הקיר, שילב את זרועותיו ונראה מתוחכם ואלגנטי להפליא. "אז תגידי לי," הוא אמר, "יש לך אחים או אחיות?"

סופי כחנה לרגע את השאלה ואז ענתה בנחישות, "לא."

אחת מגבותיו התרוממה ביוהרה. הוא הסה את ראשו בתנועה כמעט לא מורגשת כשאמר, "מסקרן אותי לדעת מדוע לקח לך זמן רב כל כך להחליט אם לענות לי על השאלה הזו. זו אמורה להיות תשובה שלא קשה להגיע אליה."

סופי הסבה את מבטה לרגע, לא רוצה שיראה את הכאב שידעה שנשקף ודאי מעיניה. היא תמיד רצתה משפחה. למעשה, לא היה דבר שרצתה בו יותר. אביה מעולם לא הכיר בה כבתו, גם בינם

לבין עצמם, ואימה מתה בלידתה. ארמינטה התייחסה אליה כאל מגפה, ורוזמונד ופוזי ודאי שלא היו לה אחיות. פוזי התייחסה אליה לעיתים כאל חברה, אבל אפילו היא בילתה את מרבית יומה בבקשות שונות מסופי: שתתקן את שמלתה, תסדר את שיערה, או תצחצח את נעליה...

ולאמיתו של דבר, אף שפוזי ביקשה ולא ציוותה, כפי שעשו אחותה ואימה, לסופי לא הייתה הזכות להשיב את פניה ריקם.

"אני בת יחידה," סופי אמרה לבסוף.

"וזה כל מה שתאמרי בנושא," בנדיקט מלמל.

"וזה כל מה שאומר בנושא," היא הסכימה.

"טוב." הוא חייך, חיוך מסוג גברי עצל. "אז מה מותר לי לשאול

אותך?"

"לאמיתו של דבר, כלום."

"שום דבר?"

"אני מניחה שאולי תצליח לשכנע אותי לספר לך שהצבע האהוב

עליי הוא ירוק, אבל מעבר לכך לא אתן לך רמזים בנוגע לזהותי."

"למה כל כך הרבה סודות?"

"אם אענה על זה," סופי אמרה בחיוך מסתורי, מתחילה ליהנות

מתפקידה כורה המסתורית, "אגלה אותם, לא כן?"

הוא רכן קדימה, מעט שבמעט. "תמיד תוכלי למצוא סודות

חדשים."

סופי נסוגה צעד. מבטו התלהט והיא שמעה די שיחות באגף

המשרתים כדי לדעת מה פירוש הדבר. אף שזה היה מסעיר, היא לא

הייתה נועזת כפי שהעמידה פנים שהיא. "הערב הזה כולו," אמרה,

"הוא בבחינת סוד אחד גדול, וזה מספיק בהחלט."

"אז שאלי אותי שאלה," הוא אמר. "לי אין סודות."

עיניה התרחבו. "בכלל? באמת? לא לכולם יש סודות?"

"לא לי. חיי סתמיים באופן חסר תקנה."

"קשה לי להאמין."

"זו האמת," הוא אמר במשיכת כתף. "מעולם לא פיתיתי עלמה

תמימה, או אפילו אישה נשואה, מעולם לא צברתי חובות הימורים, והוריי היו נאמנים לגמרי זה לזו."

פירוש הדבר שאינו בן לא חוקי. איכשהו, המחשבה הזו גרמה לכאב בגרונה של סופי. לא, מובן שלא מפני שהיה בן חוקי, אלא מפני שידעה שלעולם לא יחזור אחריה – לפחות לא במובן המכובד – אם יגלה שהיא איננה חוקית.

"לא שאלת אותי שאלה," הוא הזכיר לה.

סופי מצמצה בהפתעה. היא לא חשבה שהוא רציני. "ב־בסדר," היא גמגמה מעט, שכן האמירה תפסה אותה ללא הגנות. "מהו, אם כן, הצבע האהוב עליך?"

הוא צחק. "את מתכוונת לבזוז את השאלה שלך על זה?"
 "יש לי רק שאלה אחת?"

"זה יותר מהוגן, בהתחשב בכך שלא זיכית אותי אפילו באחת."
 בנדיקט רכן לפנים, עיניו הכהות נוצצות. "והתשובה היא כחול."
 "למה?"

"למה?" הוא חזר אחריה.

"כן, למה? האם זה בגלל האוקיינוס? או בגלל השמיים? או אולי מפני שאתה סתם אוהב את הצבע?"

בנדיקט כחן אותה בסקרנות. זו נשמעה כמו שאלה מוזרה כל כך – למה הצבע האהוב עליו הוא כחול. כולם פשוט קיבלו את התשובה כחול והניחו לזה. אבל האישה הזו – שאת שמה עדיין לא ידע – העמיקה, מעבר ל'מה' וביקשה לדעת 'מדוע'.
 "את ציירת?" הוא שאל.

היא נדה בראשה. "רק סקרנית."

"למה הצבע האהוב עלייך הוא ירוק?"

היא נאנחה ובעיניה עלה מבט נוסטלגי. "הדשא, אני מניחה, ואולי העלים. אבל בעיקר הדשא. התחושה שלו כשדורכים עליו ברגליים יחפות בקיץ. הריח אחרי שהגננים עוברים עליו במזמרות שלהם וגוזמים אותו עד שהוא ישר."

"מה הקשר של התחושה והריח לצבע?"

"אני מניחה שהם לא קשורים. ואולי בעצם הם הכי קשורים. פעם חייתי בכפר, אתה מבין..." היא תפסה את עצמה. היא לא התכוונה לספר לו אפילו את המעט הזה, אבל דומה שאין רע בכך שידע עובדה תמימה כל כך.

"והיית מאושרת שם?" הוא שאל בשקט.

היא הנהנה ופרץ קל של מודעות צמרר את עורה. נראה שליירי וויסלדאון מעולם לא ניהלה שיחה מעמיקה עם בנדיקט ברידג'רטון, מפני שהיא מעולם לא כתבה שהוא למעשה הגבר החד-הבחנה ביותר בלונדון. כשהביט לתוך עיניה, הייתה לסופי תחושה מוזרה כאילו נפתח לו צוהר אל המתחולל במסתרי נפשה.

"אז את בטח נהנית לצאת לטיולים בפארק," הוא אמר.

"כן," סופי שיקרה. מעולם לא היה לה זמן לטייל בפארק. ארמינטה לא נתנה לה אפילו יום חופשי אחד, כמו שקיבלו שאר המשרתים.

"נצטרך לצאת לטיול יחד," בנדיקט אמר.

סופי נמנעה מתשובה כשהזכירה לו, "לא סיפרת לי מדוע הצבע האהוב עליך הוא כחול."

הוא הטה מעט את ראשו הצידה, ועיניו הצטמצמו מספיק כדי שסופי תדע שהוא הבחין בתמרון ההתחמקות שלה. אבל הוא אמר בפשטות, "אני לא יודע. אולי, כמוך, הוא מזכיר לי משהו שחסר לי. יש אגם באובריי-הול – שם גדלתי, בקנט – אבל המים נראים תמיד יותר אפורים מכחולים."

"הם בטח משקפים את השמיים," סופי אמרה.

"ואלה, בדרך כלל, אפורים יותר מכחולים," בנדיקט אמר וצחק.

"אולי לזה אני מתגעגע – לשמיים כחולים ושמש זורחת."

"אבל אם לא היה יורד גשם," סופי אמרה בחיוך, "זו לא הייתה

אנגליה."

"נסעתי פעם לאיטליה," בנדיקט אמר. "השמש זרחה שם כל

הזמן."

"נשמע לי כמו גן עדן."

"גם אני חשבתי ככה," הוא אמר. "אבל גיליתי שהגשם חסר לי."
 "אני לא מאמינה," היא אמרה וצחקה. "אני מרגישה שאני מבלה
 מחצית מחיי בהצצה מבעד לחלון כשאני רוטנת בגלל הגשם."
 "אם הוא היה נעלם, היית מרגישה בחסרונו."

סופי שקעה לרגע בהרהורים. האם היו בחייה דברים שהייתה
 מרגישה בחסרונם לו היו נעלמים? היא לא תרגיש בחסרונה של
 ארמינטה, זה בטוח, והיא לא תרגיש בחסרונה של רוזמונד. היא ודאי
 תתגעגע לפוּזי, ואין ספק שתתגעגע לזריחת השמש בבקרים מבעד
 לחלון חדרה בעליית הגג. היא תתגעגע לצחוקם של המשרתים
 כשהתברחו ולעיתים שיתפו אותה בהלצותיהם, גם אם כולם ידעו
 שהיא בתו הבלתי חוקית של הרוזן המנוח.

אבל היא לא תתגעגע לכל הדברים הללו – מכיוון שלא תהיה
 לה אפילו הזדמנות להתגעגע אליהם. אחרי הערב הזה – ערב יחיד,
 מכושף, נפלא ומדהים זה – היא תחזור לחיי השגרה שלה.

היא הניחה שלו הייתה חזקה ואמיצה יותר, היא הייתה עוזבת לפני
 שנים את בית פנוור. אבל האם זה היה משנה באמת? נכון שלא הייתה
 מתגוררת עם ארמינטה, אך לא סביר שעזיבתה הייתה מביאה לשיפור
 תנאי המחיה שלה. נכון שהייתה רוצה להיות מורה, ונכון שהיו לה
 הכישורים לתפקיד, אבל ללא המלצות היה בלתי אפשרי להתקבל
 לעבודה שכזו, וארמינטה ודאי לא תיתן לה המלצה.

"את שקטה מאוד," בנדיקט אמר חרש.

"פשוט חשבתי."

"על מה?"

"על הדברים שיחסרו לי – ועל מה שלא יחסר לי – אם חיי יעברו

שינוי פתאומי."

עיניו התלקחו. "ואת מצפה לשינוי פתאומי?"

היא הנידה בראשה וניסתה לכבוש את העצב שחשה כשענתה,

"לא."

קולו היה חרישי כל כך, עד שהיה גבוה מעט מלחישתה. "את רוצה

שישתנו?"

"כן," היא נאנחה בטרם הספיקה לבלוע את המילים. "הו, כן."
הוא אחז בידיה והרים אותן לשפתיו, נושק לכל אחת מהן בתורה.
"אז נתחיל ברגע זה," הוא נדר. "ומחר תהיי שונה."
"הערב אני שונה," היא לחשה. "מחר אני איעלם."
בנדיקט משך אותה אליו והצמיד למצחה נשיקה רכה וכמעט בלתי
מורגשת כלטיפת נוצה. "אם ככה, אנחנו חייבים לדחוס נצח לתוך
הערב הזה."

פרק 3

מחברת שורות אלו ממתינה בנשימה עצורה כדי לראות באילו תחפושות יבחרו אנשי החברה הגבוהה לנשף המסכות של משפחת ברידג'רטון. אומרים שאלואיז ברידג'רטון מתכוונת ללבוש תחפושת ז'אן דארק, ושפנלופי פת'רינגטון, שזו לה העונה השלישית ושלאחרונה שבה מביקור אצל הדודנים באירלנד, תלבש תחפושת של שדונית אירית. מיס פוזי ריילינג, בתו החורגת של הרזון פנווד שהלך לעולמו, מתכוונת לבוא מחופשת לבת'ים – מראה שמחברת זו באופן אישי להוטה כבר לראות – אבל אחותה הבכורה, מיס רוזמונד ריילינג, החזיקה את הקלפים קרוב לחזה ולא חשפה את התחפושת שלה.

אשר לגברים, אם לשפוט על פי נשפי מסכות קודמים, השמנמים יגיעו מחופשים להנרי השמיני, ואילו המוצקים יותר יתחפשו לאלכסנדר הגדול או אולי לשטן, והמשועממים (האחים ברידג'רטון הרווקים נמנים עם אלה) יגיעו כשאינם מחופשים – עוטים לבוש ערב שחור בסיסי, כשרק מסכה המסתירה מחצית מפניהם משמשת מחווה לאירוע.

חדשות החברה הגבוהה של לידי וויסלדאון, 5 ביוני, 1815

ת"רקוד איתי", סופי אמרה בלי לחשוב.
חיכוך היה משועשע, אבל הוא שילב את אצבעותיו באצבעותיה
כשמלמל, "חשבתי שאת לא יודעת לרקוד."

"אמרת שתלמד אותי."

הוא בהה בה במשך רגע ארוך, עיניו ננעצות בה, ואז משך בידה ואמר, "בואי איתי."

הוא גרר אותה אחריו, והם חמקו לאורך המסדרון, עלו במדרגות, ואז הקיפו פינה והגיעו אל צמד דלתות צרפתיות. בנדיקט משך בידיות הברזל היצוק ופתח את הדלתות, חושף מרפסת פרטית קטנה, מקושטת בעציצים פורחים ושני כיסאות נוח. "איפה אנחנו?" סופי שאלה, מביטה סביב.

"מעל מרפסת אולם הנשפים." הוא סגר מאחוריהם את הדלתות. "את לא שומעת את המוזיקה?"

סופי שמעה בעיקר את הדי השיחות האינסופיות, אבל כשאימצה את אוזניה היא הצליחה לשמוע את הצלילים הקלושים של נגינת התזמורת. "הנדל", היא אמרה בחיוך מאושר. "למורה שלי הייתה תיבת נגינה עם הנעימה הזו."

"אהבת מאוד את המורה שלך," הוא אמר בשקט.

עיניה היו עצומות כשהמהמה את המוזיקה, אבל כאשר שמעה את דבריו, היא פקחה אותן בבהלה. "איך ידעת?"

"כמו שידעתי שהיית מאושרת יותר כשחיית בכפר." בנדיקט הושיט את ידו ונגע בלחיה, ואצבע אחת עטויה בכסיה ליטפה באיטיות את עורה עד שהגיעה לקו הלסת. "אני רואה את זה בפניך."

היא שתקה במשך כמה רגעים, ואז נסוגה ואמרה, "כן, טוב, ביליתי איתה יותר זמן מאשר עם כל אחד אחר בבית."

"נשמע לי כאילו היית בודדה בילדותך," הוא אמר בשקט.

"לפעמים." היא התקרבה אל קצה המרפסת והניחה את ידיה על המעקה כשהביטה אל שמי הלילה הכהים כדיו. "לפעמים לא." היא הסתובבה לפתע בחיוך בוהק, ובנדיקט ידע שהיא לא תחשוף עוד דבר על אודות ילדותה.

"נראה שאתה היית ההפך מבודד בתקופת הילדות שלך," היא אמרה, "כשסביבך כל כך הרבה אחים ואחיות."

"את יודעת מי אני," הוא הכריז.
 היא הנהנה. "בהתחלה לא ידעתי."
 הוא ניגש אל המעקה והשעין עליו ירך אחת, משלב את זרועותיו.
 "מה הסגיר אותי?"
 "זה היה אחיך, למעשה. אתם דומים כל כך –"
 "גם עם המסכות שלנו?"
 "גם עם המסכות שלכם," היא אמרה בחיוך סלחני. "ליידי
 וויסלדאון כותבת עליכם לעיתים קרובות למדי, והיא אף פעם לא
 תוותר על ההזדמנות לציין עד כמה אתם דומים זה לזה."
 "ואת יודעת מי מהאחים אני?"
 "בנדיקט," היא ענתה. "אם אכן ליידי וויסלדאון אינה טועה
 כשהיא אומרת שאתה הגבוה מבין אחיך."
 "את בלשית מצטיינת."
 הבעה נבוכה עלתה על פניה. "אני רק קוראת את טורי הרכילות.
 בזה אני לא שונה מכל שאר האנשים כאן."
 בנדיקט התבונן בה לרגע, תוהה אם היא יודעת שחשפה עוד רמז
 בחירת זהותה. אם זיהתה אותו רק באמצעות וויסלדאון, אז היא יצאה
 לחברה לא מזמן, ואולי לא בכלל. כך או כך, היא אינה אחת מאותן
 גבירות צעירות רבות שאימו הציגה בפניו.
 "מה עוד את יודעת עליי מקריאה בוויסלדאון?" הוא שאל, חיכוך
 איטי ועצל.
 "אתה רוצה שאחמיא לך?" היא שאלה, והחזירה לו חצי חיוך
 תוך הרמה מעורפלת ביותר של שפתיה. "שכן אתה ודאי יודע שהיא
 חוסכת מהאחים ברידג'רטון את שבט קולמוסה. ליידי וויסלדאון
 כמעט תמיד שופעת מחמאות כשהיא כותבת על המשפחה שלך."
 "זה הוביל ללא מעט השערות ביחס לזהותה," הוא הודה. "יש
 כאלה שחושבים שהיא בת למשפחת ברידג'רטון."
 "זה נכון?"
 הוא משך בכתפיו. "לא שאני יודע. ולא ענית על השאלה שלי."
 "איזו שאלה?"

"מה את יודעת עליי מוויסלדאון?"

היא נראתה מופתעת. "זה באמת מעניין אותך?"
"אם אני לא יכול לדעת דבר עלייך, אז לפחות תרשי לי לדעת מה את יודעת עליי."

היא חייכה והצמידה את אצבעה לשפתה התחתונה במחווה מלבבת שהסיחה את דעתו. "טוב, בוא נראה. בחודש שעבר זכית באיזה מרוץ סוסים אווילי בהייד פארק."
"הוא לא היה אווילי כלל וכלל," הוא אמר בחיוך, "ובזכותו התעשרתי במאה לירות שטרלינג."
היא ירתה לעברו מבט ציני. "מרוצי סוסים הם כמעט תמיד אוויליים."

"מדברת כמו אישה," הוא מלמל.

"טוב –"

"אל תגידי את הברור מאליו," הוא שיסע את דבריה.
דבריו אלו העלו חיוך על שפתיה.
"מה עוד את יודעת?" הוא שאל.
"מוויסלדאון?" היא תופפה באצבע על לחייה. "שפעם ערפת את ראשה של הבוכה של אחותך."
"ואני עדיין מנסה להבין איך היא ידעה את זה," בנדיקט הפטיר.
"אולי לידי וויסלדאון היא באמת אחת מבנות המשפחה שלך, אחרי הכול."

"בלתי אפשרי. לא," הוא הוסיף ביתר תקיפות, "שאנחנו לא מספיק חכמים להצליח בזה. אלא ששאר בני המשפחה חכמים מכדי לא לפצח את התעלומה."

היא צחקה בקול לשמע הדברים, ובנדיקט בחן אותה ותהה אם היא מודעת לכך שהסגירה עוד רמז זעיר בנוגע לזהותה. לידי וויסלדאון כתבה על אודות המפגש המצער של הבוכה עם הגיליוטינה שנתיים קודם לכן, באחד הטורים הראשונים ביותר שלה. אנשים רבים מקבלים עתה את העיתון לבתייהם בכפר, אבל בראשית דרכה, עיתונה של וויסלדאון נועד לתושבי לונדון בלבד.

ופירוש הדבר שהגבירה המסתורית שלו הייתה בלונדון לפני שנתיים. עם זאת, היא לא ידעה מיהו עד שפגשה את קולין. היא הייתה בלונדון, אבל היא לא הוצגה עדיין בחברה. אולי הייתה בת הזקונים במשפחתה, וקראה את וויסלדאון בעת שאחיותיה הבוגרות ממנה נהגו לצאת ולבוא בנשפי החברה. לא היה די בזה כדי לגלות את זהותה, אבל זו הייתה התחלה. "מה עוד את יודעת?" הוא שאל, להוט לדעת אם היא תסגיר שלא מדעת עוד משהו.

היא צחקה, וניכר היה שנהנית. "שמך לא נקשר כאופן רציני באף גבירה צעירה, ואימך חוששת שלעולם לא תתחתן." "הלחץ פחת מעט, אחרי חתונתו של אחי." "הרוזן?"

בנדיקט הנהן. "ליידי וויסלדאון כתבה גם עליו." "בפרוטרוט. אף –" הוא רכן לעברה והשפיל את קולו – "שהיא לא הכניסה את כל העובדות." "באמת?" היא שאלה בעניין רב. "מה היא השמיטה?" הוא צקצק בלשונו ונענע בראשו לעברה. "אני לא אגלה באוזניך את רזי החיזור של אחי אם לא תגלי לי את שמך." היא נחרה בכזו למשמע דבריו. "חיזור היא מילה קצת גדולה. הרי ליידי וויסלדאון כתבה –" "ליידי וויסלדאון," הוא קטע אותה בחיוך מעורפל ומלגלג מעט, "לא יודעת כל מה שמתרחש בלונדון." "נראה שהיא יודעת את רוב המתרחש בלונדון." "נראה לך?" הוא שאל בהרהור. "אני נוטה לחלוק עלייך. לדוגמה, אני חושד שאם ליידי וויסלדאון הייתה כאן על המרפסת, היא לא הייתה יודעת מי את."

עיניה התרחבו מתחת למסכה. בנדיקט שאב סיפוק־מה מכך. הוא שילב את זרועותיו. "זה נכון?"

היא הנהנה. "אבל אני מחופשת טוב כל כך שאף אחד לא יזהה אותי ברגע זה."

הוא הרים גבה. "ואם אסיר מעלייך את המסכה? האם אז היא תזהה אותך?"

היא הדפה את עצמה מהמעקה וצעדה לעבר מרכז המרפסת. "אני לא מתכוונת לענות על זה."

הוא צעד בעקבותיה. "כך בדיוק חשבתי. אבל רציתי לשאול, בכל מקרה."

סופי הסתובבה ואז עצרה את נשימתה כשהתחוויר לה שהוא נמצא במרחק סנטימטרים ספורים בלבד מאחוריה. היא שמעה אותו הולך בעקבותיה, אבל לא חשבה שהוא קרוב עד כדי כך. היא פתחה את פיה כדי לדבר, אבל להפתעתה המילים בגדו בה. דומה שהייתה יכולה רק לבהות בו, בעיניים הכהות-כהות הללו שהתבוננו בה מבעד למסכה שלו.

יכולת הדיבור ניטלה ממנה. אפילו לנשום התקשתה.

"עדיין לא רקדת איתי," הוא אמר.

היא לא זעה, והמשיכה לעמוד שם כשידו הגדולה התרוממה והונחה על שיפולי גווה. עורה הצטמרר במקום שבו נגע בה והאוויר נעשה סמיך ולוהט.

זו תשוקה, חשבה סופי. על זה התלחשו המשרתות. אלה דברים שגבירה שחינוכה מעודן אינה צריכה לדעת דבר על אודותיהם.

אבל היא לא הייתה גבירה שחינוכה מעודן, חשבה בהתרסה. היא הייתה בת לא חוקית, בתה של פילגשו של אציל. היא לא הייתה בת החברה הגבוהה ולעולם לא תהיה. האם מוטלת עליה החובה לנהוג על פי חוקיה וכלליה?

היא נשבעה תמיד שלעולם לא תהיה פילגשו של גבר, שאף פעם לא תביא לעולם ילד כדי שיסבול מגורלה כבת לא חוקית. אבל היא לא תכננה שום דבר נועז כל כך. מדובר כאן בריקוד אחד, ערב אחד, אולי נשיקה אחת.

די היה בזה כדי להרוס שם טוב, אבל איזה שם טוב היה לה

מלכתחילה? היא הייתה מחוץ לחברה, מעבר לגדר. והיא רצתה ערב אחד של פנטזיה.

היא נשאה את מבטה.

"את לא מתכוונת לברוח, אם כן," הוא מלמל ועיניו הכהות התלקחו בדבר מה לוהט ומסעיר.

היא הנירה בראשה, מבינה ששוב הוא ידע לקרוא את צפונות ליבה. העובדה שהצליח לקרוא את מחשבותיה בקלות כזו הייתה צריכה להפחיד אותה, אבל הפיתוי האפל של הלילה, כשהרוח מלפפת את הקווצות המשוחררות של שיערה, המוזיקה צפה ועולה מלמטה – כל אלו היו דווקא מסעירים איכשהו. "איפה להניח את ידי?" היא שאלה. "אני רוצה לרקוד."

"ממש כאן, על הכתף שלי," הוא הורה. "לא, קצת נמוך יותר. בריוק."

"אתה ודאי חושב שאני הטמבלית הגדולה בעולם," היא אמרה, "מפני שאני לא יודעת לרקוד."

"למעשה, אני חושב שאת אמיצה מאוד, מכיוון שאת מודה בזה." ידו הפנויה מצאה את ידה והרימה אותה באוויר בתנועה איטית. "רוב מכרתיי היו מעמידות פנים שנפגעו ברגלן או שאין להן עניין בריקוד."

היא נעצה את מבטה בעיניו אף שידעה שתיוותר קצרת נשימה. "לא ניחנתי בכישורי משחק שיאפשרו לי להעמיד פנים שאין לי עניין," הורתה.

היד שהייתה צמודה לשיפולי גווה התהדקה. "תקשיבי למוזיקה," ציווה, קולו צרוד באופן מוזר. "את מרגישה איך היא עולה ויורדת?" היא הנירה בראשה.

"תקשיבי טוב יותר," הוא לחש, שפתיו מתקרבות לאוזנה. "אחת, שתיים, שלוש; אחת, שתיים, שלוש."

סופי עצמה את עיניה ואיכשהו סיננה את אינספור המלמולים של האורחים שעלו מלמטה, עד ששמעה אך ורק את גאותה החרישית

של המוזיקה. נשימתה הואטה והיא גילתה שהיא נעה בקצב הצלילים שבקעו מכלי התזמורת, ראשה מיטלטל אנה ואנה על פי הספירה האיתית והקצובה של בנדיקט, שנלחשה בהמהום רך.

"אחת, שתיים, שלוש; אחת, שתיים שלוש."

"אני מרגישה את זה," היא לחשה.

הוא חייך. היא לא ידעה כיצד ידעה זאת; עיניה היו עדיין עצומות. אבל היא הרגישה בחיך, שמעה אותו בנימת קולו.

"יופי," הוא אמר. "ועכשיו תתבונני ברגליים שלי ותרשי לי

להוביל אותך."

סופי פקחה את עיניה והשפילה את מבטה.

"אחת, שתיים, שלוש; אחת, שתיים שלוש."

היא עקבה אחר צעדיו, בהיסוס – ודרכה על כף רגלו.

"אוי! אני מצטערת!" היא קראה.

"האחיות שלי עשו דברים הרבה יותר גרועים," הוא הרגיע אותה.

"אל תתייאשי."

היא ניסתה שוב, ולפתע הרגישה שרגליה יודעות מה לעשות.

"אוי!" היא התנשמה בהפתעה. "זה נפלא!"

"תרימי את הראש!" הוא פקד בעדינות.

"אבל אני אפול."

"את לא," הוא הבטיח. "אני לא אתן לך. תסתכלי לי בעיניים."

סופי עשתה כבקשתו, וברגע שעיניה פגשו בעיניו, משהו בתוכה

כמו מצא את מקומו, והיא לא הייתה יכולה להסב ממנו את מבטה.

הוא סחרר אותה במעגלים על פני המרפסת, בתחילה לאט, ואז בקצב

הולך וגובר, עד שהיא נותרה קצרת נשימה ומסוחררת.

וכל אותו הזמן, עיניה נותרו נעוצות בעיניו.

"מה את מרגישה?" הוא שאל.

"הכול!" היא אמרה, צוחקת.

"מה את שומעת?"

"את המוזיקה." עיניה התרחבו בהתרגשות. "אני שומעת את

המוזיקה כפי שמעולם לא שמעתי אותה לפני כן."

ידיו התהדקו, והמרחק ביניהם התקצר בכמה סנטימטרים. "מה את רואה?" הוא שאל.

סופי מעדה מעט, אבל לא הסירה ממנו את עיניה. "את הנשמה שלי," היא לחשה. "אני רואה את עצם הנשמה שלי." הוא הפסיק לרקוד. "מה אמרת?" הוא לחש. היא שתקה. נדמה שהרגע היה טעון מדי, בעל משמעות רבה מדי, והיא חששה לפגום בו.

לא, זה לא היה נכון. היא חששה שהיא תשפר אותו, וכך יכאב עוד יותר כשתחזור למציאות חייה בשעת חצות.

איך אחרי כל זה, בשם שמייס, היא תחזור לצחצח את נעליה של ארמינטה?

"אני יודע מה אמרת," בנדיקט אמר בצרידות. "שמעתי אותך ו –" אל תדבר," סופי קטעה אותו. היא לא רצתה שיגיד לה שהוא מרגיש כמותה, לא רצתה לשמוע שום דבר שיגרום לה לערוג לגבר זה עד יומה האחרון.

אבל ללא ספק לכך כבר איחרה את המועד. הוא בהה בה במשך רגע ארוך ומייסר, ואז מלמל, "אני אשתוק. אני לא אומר מילה." ואז, לפני שהספיקה להכניס נשימה לאפה, שפתיו נצמדו לשפתיה, עדינות להפליא ורכות עד כאב. הוא הניע את שפתיו על שפתיה לפנים ולאחור באיטיות מכוונת, והחיכוך החשוף סחרר את גופה ברעד וסער.

הוא נגע בשפתיה והיא הרגישה את המגע בבהונותיה. זו הייתה תחושה מוזרה באופן מעורר השתאות – ונפלאה בו זמנית.

ואז השיב את ידו אל שיפולי גווה – היד שהנחתה אותה בלא מאמץ בעת ריקוד הוואלס שלהם – והחל למשוך אותה לעברו. הלחץ היה איטי אבל עיקש וסופי התלהטה כשהם התקרבו, והרגישה כיצד גופה עולה באש כשלפתע הוא נלחץ אליה בכל אורכו.

הוא נראה גדול מאוד, וחזק מאוד, ובזרעותיו היא הרגישה כאילו היא ללא ספק האישה היפה ביותר בעולם.

לפתע הכול נראה אפשרי, אולי אפילו חיים ללא שעבוד ודעות קדומות.

פיו נעשה תובעני יותר, ולשונו חמקה מבין שפתיו ודגדגה את קצה פיה. ידו, שהחזיקה אותה עדיין בתנוחת ואלס, החליקה לאורך זרועה והתרוממה שוב עד שנחה על עורפה, אצבעותיו מושכות את שיערה כדי לשחררו מתסרוקתה.

"השיער שלך הוא כמו משי," הוא לחש, וסופי צחקקה מפני שהוא עטה כפפות.

הוא נסוג. "מה," הוא שאל כשעל פניו הבעה מבודחת, "מצחקיק אותך?"

"איך אתה יודע שהשיער שלי כמו משי? אתה עוטה כפפות." הוא חיך, חיוך נערי עקמומי שגרם לבטנה להתהפך ומוסס את ליבה. "אני לא יודע איך אני יודע," הוא אמר, "אבל אני יודע." חיוכו נעשה עקמומי עוד יותר, ואז הוא הוסיף, "אבל רק כדי לוודא, אולי כדאי שאבדוק ביד חשופה."

הוא הושיט לה את ידו. "את מוכנה להעניק לי את הכבוד?" סופי בהתה בידו במשך כמה רגעים לפני שהבינה למה התכוון. בנשימה רועדת ועצבנית, היא נסוגה מעט והרימה את שתי ידיה אל ידו. לאט-לאט היא צבטה את קצה כל אחת מאצבעות הכסיה ומשכה אותה קלות, משחררת את הבר העדין עד שהצליחה להחליק את הכסיה כולה מידו.

היא הרימה את עיניה כשהכסיה עודה בידה. בעיניו עמדה ההבעה המוזרה ביותר. רעב... ועוד משהו. משהו כמעט רוחני.

"אני רוצה לגעת בך," הוא לחש ואז נגע בלחיה בידו החשופה. כריות אצבעותיו ליטפו קלות את עורה, נעות מעלה עד שנגעו בשיער שלצד אוזנה. הוא משך מעט עד ששחרר מחלפת שיער אחת. משוחרר מהתסרוקת, השיער הסתלסל בתלתל רך וסופי לא הייתה יכולה להסיר ממנו את עיניה כשהיה כרוך זהוב סביב אצבעו המורה.

"טעיתי," הוא מלמל. "הוא רך ממשי."

סופי נלפתה לפתע דחף עז לגעת בו באותו אופן, והיא הושיטה את ידה. "עכשיו תורי", אמרה חרישית.

עיניו ניצתו ואז הוא ניגש לטפל בכסיה שלה, משחרר אותה מאצבעותיה כפי שהיא נהגה. אבל אז, במקום להסיר אותה, הוא הצמיד את שפתיו לקצה הכסיה הארוכה, עד המרפק, ונשק לעור הרגיש של פנים אמתה. "גם הוא רך ממשי", הוא מלמל.

בידה הפנויה, סופי לפתה את כתפו, שכן כבר לא בטחה ביכולתה לעמוד.

הוא משך את הכסיה והניח לה להחליק מזרועה באיטיות מייסרת, שפתיו נעות בעקבותיה עד שהגיעו אל פנים מרפקה. הוא נשא אליה את מבטו כמעט מבלי להפסיק לנשקה ואמר, "יפריע לך אם אמשך בזה עוד קצת?"

סופי הנידה בראשה בחוסר אונים.

לשוננו הציצה מבין שפתיו והוא ליקק את עיקול זרועה.

"אוה, אלוהים", היא נאנקה.

"חשבתי שזה עשוי למצוא חן בעיניך", הוא אמר, המילים לוהטות כנגד עורה.

היא הנהנה. למען האמת, היא התכוונה להנהן. היא לא הייתה בטוחה שהצליחה לבצע את התנועה.

שפתיו המשיכו במסען, מחליקות בחושניות במורד אמתה עד שהגיעו אל החלק הפנימי של שורש כף ידה. הן נותרו שם לרגע לפני שלבסוף השתקעו בלב ליבה של כף ידה.

"מי את?" הוא שאל, מרים את ראשו, אך מבלי להניח לכף ידה.

היא נדה בראשה.

"אני חייב לדעת."

"אני לא יכולה לומר." ואז, כשראתה שהוא לא יסכים לקבל

תשובה שלילית, היא שיקרה והוסיפה, "עדיין."

הוא אחז באחת מאצבעותיה ושפשף אותה כנגד שפתיו. "אני רוצה לפגוש אותך מחר", הוא אמר חרש. "אני רוצה לבקר אותך ולראות איפה את גרה."

היא החרישה, ורק השתדלה לעמוד ביציבות, מנסה לא לפרוץ בבכי. "אני רוצה לפגוש את ההורים שלך וללטף את הכלב הארור שלך," הוא המשיך, קולו מעט לא יציב. "את מבינה למה אני מתכוון?" מוזיקה ומלמולי שיחה הגיעו עדיין מהקומה למטה, אבל הקול היחיד שנשמע על המרפסת היה צליל נשימותיהם המאומצות. "אני רוצה –" קולו הפך ללחישה ובעיניו ניכרה הפתעה קלה, כאילו הוא עצמו התקשה להאמין באמיתות דבריו. "אני רוצה את העתיד שלך. אני רוצה כל פיסה ממך."

"אל תגיד עוד," היא הפצירה בו. "אנא. אפילו לא מילה נוספת. אז אמרי לי מהו שמך. אמרי לי איך אוכל למצוא אותך מחר."

"אני –" אבל היא שמעה צליל מוזר ואקזוטי מצלצל. "מה זה?"

"גונג," הוא ענה. "שמסמן את הורדת המסכות."

בהלה התעוררה בקרבה. "מה?"

"שעת חצות, מן הסתם."

"חצות?" היא התנשפה.

הוא הנהן. "הזמן להסיר את המסכה שלך."

אחת מידה של סופי התרוממה לרקתה, מצמידה בעוז את המסכה לעורה, כאילו תצליח להדביק אותה לפניה ולו בכוח הרצון לבדו.

"את בסדר?" בנדיקט שאל.

"אני חייבת ללכת," היא התפרצה, ואז, ללא אזהרה נוספת, היא הרימה את חצאיותיה ונמלטה מהמרפסת.

"חכי!" היא שמעה אותו קורא והרגישה את משב האוויר כשזורעו נשלחה לפנים בניסיון נואל לתפוס את שמלתה.

אבל סופי הייתה מהירה, ואולי חשוב מכך, היא הייתה במצב של בהלה מוחלטת, והיא עפה על פני המדרגות כאילו אש הגיהנום רודפת אחריה.

היא מיהרה אל אולם הנשפים, יודעת שבנדיקט יתגלה כמחזר נחרץ, ושירבו סיכוייה ללכת לאיבוד בתוך ההמון הרב. כל שיהיה עליה לעשות הוא לחצות את האולם, ואז תצליח לצאת מבעד לדלת הצרדית ולהקיף את הבית מבחוץ לעבר המרכבה הממתנה לה.

החוגגים היו עסוקים עדיין בהסרת המסכות שלהם, וקולות צחוק רועשים וקולניים הרעידו את אמות הסיפים. סופי הדפה מעליה אנשים ונעה ביניהם, עושה כל מה שנדרש כדי להגיע אל הצד השני של האולם. היא העיפה מבט נואש אחד מעבר לכתפה. בנדיקט הגיח לתוך אולם הנשפים, על פניו הבעה נחרצת כשסרק את ההמון. נראה שעוד לא הבחין בה, אבל היא ידעה שזה רק עניין של זמן; שמלתה הכסופה תהפוך אותה למטרה קלה.

סופי המשיכה לדחוף אנשים מדרכה. דומה שלפחות מחצית מהם לא הבחינו בכך; ודאי היו שתויים מדי. "סליחה", מלמלה, ומרפקה יוליוס קיסר בצלעותיו. "סלח לי", אמרה בגניחה כאשר קלאופטרה דרכה על בוהן רגלה.

"סליחה, אני –" ואז נשימתה נעתקה חדר וחלק, מפני שהיא מצאה את עצמה עומדת פנים אל פנים מול ארמינטה.

בעצם, פנים מול מסכה. סופי הייתה עדיין מוסווית. אבל אם מישהו עלול לזהותה, זו ודאי תהיה ארמינטה. ו –

"תסתכלי לאן את הולכת", ארמינטה אמרה בהתנשאות. ואז, בעוד סופי עומדת בפה פעור, היא הרימה את חצאיות המלכה אליזבת שלה והתרחקה משם.

ארמינטה לא זיהתה אותה! אם סופי לא הייתה נואשת כל כך להסתלק מבית ברידג'רטון לפני שבנדיקט ישיג אותה, היא הייתה צוחקת בעונג.

סופי הביטה לאחור בייאוש. בנדיקט הבחין בה ופילס את דרכו בתוך ההמון ביעילות גדולה ממנה בהרבה. היא שאפה אוויר בקול ונעה קדימה באנרגיה מחודשת, כמעט מפילה שתי אלות יווניות לרצפה בטרם הגיעה לבסוף אל הדלת הרחוקה.

היא הסבה את מבטה לאחור די זמן כדי לראות שבנדיקט עוכב על ידי גבירה מבוגרת שנשענה על מקל, ואז יצאה מהבית והגיעה אל החזית, שם מרכבת פנווד המתנינה לה, בדיוק כפי שגברת גיבונס הבטיחה.

"קדימה, קדימה, קדימה!" סופי צעקה אל הרֶכֶּב, נואשת ונעלמה.

פרק 4

יותר ממשתתף אחד בנשף המסכות סיפר למחברת שבנדיקט ברידג'רטון נראה בחברתה של גבירה לא מוכרת שלבשה שמלה כסופה.

על אף כל ניסיונותיה, המחברת לא הצליחה לעמוד על זהותה של הגבירה האלמונית. ואם המחברת לא הצליחה לחשוף את האמת, אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים שזהותה היא אכן סוד שמור מאוד.

חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון, 7 ביוני, 1815

היא נעלמה.

בנדיקט עמד על המדרכה בחזית בית ברידג'רטון ובחן את הרחוב. בכיכר גרוסבנור חלפו אינספור מרכבות. היא עשויה להימצא בכל אחת מהן, יושבת שם, על אבני המרצפת, מנסה לחמוק מהתנועה. ואולי היא נמצאת באחת משלוש המרכבות שזה עתה יצאו מהתנועה והתגלגלו מעבר לפינה.

כך או כך, היא איננה.

הוא רצה לחנוק את ליידי דנברי, שנעצה את מקלה בבוהן רגלו והתעקשה שיגיד לה מה דעתו על רוב תחפושות באי המסיבה. עד שהצליח להיחלץ ממנה, הגבירה המסתורית שלו כבר הספיקה להיעלם מבעד לדלת הצדדית של אולם הנשפים. והוא ידע שאין לה שום כוונה לאפשר לו להיפגש עימה שוב.

בנדיקט פלט קללה בקול נמוך ואלים. הוא מעולם לא הרגיש קשר חורך נשמה, כמו זה שנצרב בינו לבין הגבירה בכסף, עם כל הנשים שאימו הצעידה לפניו – והיו רבות. מרגע שראה אותה – לא, רגע לפני שראה אותה, כשרק חש בנוכחותה, האוויר התעורר לחיים, התפצפץ במתח והתרגשות. וגם הוא הרגיש שהוא חי – חי באופן שלא הרגיש זה שנים, כאילו הכול לפתע קיבל גוון חדש ונוצץ ומלא תשוקה וחלומות.

ועם זאת...

בנדיקט גידף שוב, הפעם בנימת חרטה.

ועם זאת, הוא לא ידע אפילו מה צבע עיניה.

הן ללא ספק לא היו חומות. בזה הוא היה משוכנע. אבל לאורם החיוור של הנרות שבהקו בלילה, לא עלה בידו לקבוע אם הן כחולות או ירוקות. או ירקרקות או אפורות. ותהא הסיבה אשר תהא, היה בכך כדי להעכיר את רוחו ללא קץ. זה כרסם בתוכו והותיר תחושת בעירה עמוקה בבטנו.

אומרים שהעיניים הן ראי הנפש. אם אכן מצא את אשת חלומותיו, זו שאיתה יוכל סוף-סוף לחלום על משפחה ועתיד, אז בשם האלוהים, עליו לדעת מה צבע עיניה.

לא יהיה קל לאתר אותה. אף פעם לא קל לאתר מישהו שאינו רוצה להימצא, והיא הבהירה היטב שזהותה היא בבחינת סוד כמוס.

הרמזים שעמדו לרשותו היו פעוטים וחסרי ערך במקרה הטוב. כמה הערות אגב בנוגע לטורה של לידי וויסלדאון...

בנדיקט השפיל את מבטו אל הכסיה שנותרה בידו הימנית. הוא שכח לגמרי שהחזיק בה כשחצה בריצה את אולם הנשפים. הוא הגיש אותה אל פניו ושאף את ניחוחה לקרבו, אבל למרבה הפתעתו, היא לא הדיפה ריח של מי ורדים וסבון, כריחה של גבירתו המסתורית. לא ולא; ריחה היה מעופש מעט, כאילו הייתה ארוזה בתיבה נשכחת בעליית גג במשך שנים רבות.

דבר מוזר, למה שתלבש כפפה עתיקת יומין?

הוא הפך אותה בידו, כאילו די יהיה בתנועה זו כדי להחזירה אליו, ובאותו רגע הבחין בתפרים המועטים והזעירים לאורך אִמרתה.

שלג. ראשי התיבות של מישהי.

האם אלה ראשי התיבות של שמה?

וסמל משפחה. סמל שלא הכיר.

אבל אימו תכיר. אימו זיהתה תמיד דברים מהסוג הזה. ורוב הסיכויים הם שאם היא תזהה את הסמל, היא גם תדע למי שייכים ראשי התיבות **שלג**.

בנדיקט חש בניצנים ראשונים של תקווה. הוא ימצא אותה.

הוא ימצא אותה, והוא ידאג שתהיה שלו. פשוט כל כך.

נדרשה לסופי חצי שעה בלבד כדי לשוב למצבה הרגיל, העלוב. נעלמו השמלה, העגילים הנוצצים והתסרוקת המהודרת. הנעליים הנוצצות הוחזרו אחר כבוד אל ארונה של ארמינטה, והאודס שהמשרתת צבעה בו את שפתיה עמד במקומו על שולחן האיפור של רוזמונד. נותרו לה אפילו חמש דקות כדי לעסות את עור פניה ולהחליק מהם את הסימנים שחרצה המסכה.

סופי נראתה כפי שנראתה תמיד לפני פרישתה למיטה – חסרת ייחוד, פשוטה ונטולת יומרות; שיערה משוך לאחור בצמה רפויה, כפות רגליה עוטות גרביים חמים כדי להרחיק את צינת אוויר הלילה. היא שבה ולבשה את דמותה האמיתית – לא יותר ממשרתת. נעלמו כל שרידי הנסיכה מהאגדות שהייתה לערב קצר אחד.

ועצוב מכול, נעלם נסיך האגדות שלה.

בנדיקט ברידג'רטון היה כל מה שקראה עליו בוויסלדאון. יפה תואר, חזק, אבירי. הוא היה החומר שממנו קרוצים חלומותיה של נערה צעירה, אבל לא, חשבה בעצב, של החלומות שלה. גבר מסוגו אינו נישא לבתו הבלתי חוקית של רוזן. לא כל שכן נישא למשרתת.

אבל למשך ערב אחד הוא היה שלה, והיא הניחה שתצטרך להסתפק בזאת.

היא הרימה את אחד מכלבי הצעצוע שהיה שלה מאז היותה ילדה קטנה. היא שמרה עליו כל השנים כתזכורת לימים מאושרים יותר. הוא עמד בדרך כלל על שולחן האיפור שלה, אבל בשל סיבה כלשהי, היא רצתה שעכשיו הוא יהיה קרוב יותר אליה. היא נכנסה למיטה כשהכלב הקטן צמוד אליה, והצטנפה מתחת לשמיכה. ואז עצמה את עיניה בחוזקה, נשכה את שפתה והניחה לרמעות לזלוג אל תוך הכרית שלה. זה היה לילה ארוך מאוד.

"את מזהה את זה?"

בנדיקט ברידג'רטון ישב לצד אימו בחדר ההסבה הנשי מאוד שקירותיו משוחים בצבעי ורוד וקרם, והחזיק בידו את הקשר היחיד שלו לאישה בשמלה הכסופה. ויולט ברידג'רטון נטלה את הכסיה ובחנה את הסמל. היא נזקקה לרגע אחד בלבד בטרם הכריזה, "פנווד."

"כוונתך, הרוזן מפנווד?"

ויולט הנהנה. "והאות ג מסמל את השם גנינגוורת'. התואר הועבר לאחרונה לבן משפחה אחר, אם אינני טועה. הרוזן נפטר מבלי להוליד... אה, זה קרה ודאי לפני כשש או שבע שנים. התואר נמסר לדודן מרוחק. אם אני לא טועה," היא הוסיפה והנידה בראשה במורת רוח מופגנת, "שכחת לרקוד עם פנלופי פת'רינגטון אמש. יש לך מזל שאחיי הציל את המצב ורקד איתה במקומך."

בנדיקט כבש גניחה וניסה להתעלם מהנזיפה שלה. "אז מיהי שלג?"

עיניה של ויולט התכווצו. "למה אתה רוצה לדעת?"

"אני מניח," בנדיקט אמר בגניחה, "שלא תעני לי בפשטות על השאלה שלי בלי להציג שאלה נוספת משלך."

היא פלטה נחרה מעודנת. "אתה מכיר אותי טוב מדי."
בנדיקט הצליח לעצור את גלגול העיניים שלו ברגע האחרון.
"למי," ויולט שאלה, "שייכת הכסיה הזו, בנדיקט?" ואז,
כשתשובתו בוששה להגיע, היא הוסיפה, "כדאי שתספר לי הכול.
אתה יודע שאני אגלה את זה בעצמי בקרוב מאוד, ותימנע ממך מבוכה
גדולה אם לא אצטרך לחטט ולשאול שאלות."

בנדיקט נאנח. הוא יצטרך לשפוך בפניה את ליבו. או לפחות,
לספר לה משהו. מעט דברים הסבו לו פחות הנאה מאשר לחלוק
פרטים מעין אלו עם אימו – היא נטתה להיאחז בכל שביב של תקווה
שהוא עשוי לבוא בברית הנישואים ולדבוק בו בעיקשות של ספחת.
אבל לא הייתה בידו ברירה אחרת. לא אם ירצה לאתר אותה.
"פגשתי מישהי אמש בנשף המסכות," אמר לבסוף.

ויולט מחאה כפיים בשמחה. "באמת?"

"בגללה שכחתי לרקוד עם פנלופי."

ויולט נראתה כאילו היא על סף מוות מהתעלות. "מי זו? אחת
מבנותיו של פנורו?" היא הזעיפה פנים. "לא, זה בלתי אפשרי. לא היו
לו בנות. אבל היו לו שתי בנות חורגות." פניה הזדעפו בשנית. "אף
שעליי לומר, שכן פגשתי את שתי הבנות הללו... ובכן..."

"ובכן, מה?"

מצחה של ויולט נחרש קמטים כשתרה אחר מילים מנומסות.
"ובכן, לא הייתי מנחשת שתגלה עניין באף אחת מהן, זה הכול. אבל
אם כך הדבר," היא הוסיפה ופניה אורו באורח ניכר, "אז אני אומין את
הרוזנת־האלמנה לתה. זה המעט שאוכל לעשות."

בנדיקט החל לומר דבר מה, אך חדל כשראה שאימו שבה ומקדירה
פנים. "מה עכשיו?" הוא שאל.

"אה, שום דבר," ויולט אמרה. "רק פשוט... ובכן..."

"תגידי את זה כבר, אמא."

היא חייכה קלושות. "העניין הוא שאני פשוט לא סובלת במיוחד
את הרוזנת־האלמנה. תמיד חשבתי שהיא די קרה ושאפתנית."
"יש שיגידו שגם את שאפתנית, אמא," בנדיקט הטעים.

ויולט העוותה פנים. "ודאי שיש לי שאיפות גדולות לכך שילדיי יינשאו באושר לאנשים ראויים, אבל אני לא אדם שישא את בתו לגבר בן שבעים רק מפני שהוא דוכס!"

"האם הרוזנת־האלמנה נהגה כך?" בנדיקט לא זכר דוכס בן שבעים כלשהו שבא עם צעירה כלשהי בברית נישואים.

"לא," ויולט הודתה, "אבל היא הייתה עושה את זה. ואילו אני –"

בנדיקט הבליע חיוך כשאִמו הצביעה על עצמה במחווה רחבה.

"אני ארשה לילדיי להתחתן עם אביונים ודלים אם זה יגרום להם אושר."

בנדיקט הרים גבה.

"הם יצטרכו להיות אביונים ודלים בעלי ערכים ואנשי עמל, כמובן," ויולט הסבירה. "מהמרים לא יתקבלו."

בנדיקט לא רצה לצחוק מאִמו, כך שבמקום זאת הוא השתעל בנימוס לתוך ממחטתו.

"אבל אתה לא צריך להדאיג את עצמך בגללי," ויולט אמרה ובחנה את בנה מזווית עינה לפני שהלמה בו קלות בזרועו באגרופה.

"מובן שכן," הוא נחפז לומר.

היא חייכה בשלווה. "אני אתעלה מעל רגשותיי כלפי הרוזנת־האלמנה אם אתה מחבב את אחת מבנותיה..." היא נשאה את עיניה בתקווה. "אתה מחבב את אחת מבנותיה?"

"אין לי מושג," בנדיקט הודה. "היא לא אמרה לי איך קוראים לה. נשארה לי רק הכסיה שלה."

ויולט הביטה בו במבט נוקב. "אני לא מתכוונת אפילו לשאול כיצד קרה שהכסיה נותרה בידך."

"האירוע כולו היה תמים לגמרי, אני מבטיח לך."

צל של ספק הופיע על פניה של ויולט. "יש לי יותר מדי בנים מכדי להאמין לזה," היא מלמלה.

"ראשי התיבות," בנדיקט הזכיר לה.

ויולט בחנה שוב את הכסיה. "היא די ישנה," היא אמרה.

בנדיקט הנהן. "זה גם מה שאני חשבת. יש לה ריח קצת מעופש, כאילו הייתה ארוזה במשך זמן רב."

"והתפרים שחוקים במקצת," היא הטעימה. "אני לא יודעת מה מייצגת האות ל, אבל ה-ש קרוב לוודאי מייצגת את השם שרה. אימו של הרוזן המנוח, שגם היא נפטרה. וזה הגיוני לגמרי, בהתחשב בעובדה שהכסיה ישנה-נושנה."

בנדיקט התבונן בכסיה שהייתה בידיה של אימו במשך רגע לפני שאמר, "מאחר שאני די בטוח שלא שוחחתי עם רוח רפאים אמש, למי את חושבת שהכסיה הזו שייכת?"
"אין לי מושג. אני סבורה שלמישהי ממשפחת גנינגוורת'."

"את יודעת היכן הם גרים?"

"בעצם, בבית פנווד," ויולט ענתה. "הרוזן החדש עוד לא גירש אותן. אני לא יודעת מדוע. אולי הוא חושש שהן ירצו להתגורר איתו ברגע שהוא יעבור לגור בבית. אני חושבת שהוא לא בעיר העונה. מעולם לא פגשתי אותו בעצמי."

"את יודעת במקרה —"

"איפה נמצא בית פנווד?" ויולט קטעה את דבריו. "מובן שאני יודעת. הוא לא רחוק, במרחק כמה רחובות מכאן." היא כיוונה אותו, ובנדיקט, בלהיטותו לצאת לדרכו, היה כבר על רגליו ובדרכו אל הדלת לפני שהיא סיימה לדבר.

"אה, בנדיקט!" ויולט קראה, חיוכה משועשע מאוד.

הוא נפנה אליה. "כן?"

"שמות בנותיה של הרוזנת הן רוזמונד ופוזי. למקרה שאתה מתעניין."

רוזמונד ופוזי. אף לא אחד מהשמות נשמע מתאים, אבל מה הוא כבר יודע? אולי אנשים שפגשו אותו חשבו שהשם בנדיקט אינו הולם אותו. הוא סב על עקביו ושוב ניסה לצאת, אבל אימו עצרה בעדו בקריאה נוספת, "אה, בנדיקט!"

הוא הסתובב. "כן, אמא?" שאל ונשמע מוטרד באופן מכוון.

"אתה תספר לי מה קורה, נכון?"

"כמובן, אמא."

"אתה משקר לי," היא אמרה בחיוך, "אבל אני סולחת לך. כל כך נחמד לראות אותך מאוהב."
"אני לא –"

"מה שתגיד, יקירי," היא אמרה ונפנפה בידה.
בנדיקט החליט שאין טעם להשיב, כך שמבלי לומר דבר פרט לגלגול עיניים, הוא יצא מהחדר ויצא מהבית בצעד זריז.

"סופיייייי!"

סופי הרימה את סנטרה. ארמינטה נשמעה זועמת יותר מהרגיל, אילו זה היה בכלל אפשרי. ארמינטה תמיד התרעמה עליה.

"סופי! לכל הרוחות, איפה הבחורה השטנית הזו?"

"הבחורה השטנית ממש כאן," סופי רטנה והניחה מידה את כפית הכסף שמירקה. כמשרתת אישית לארמינטה, רוזמונד ופוזי, היא לא הייתה צריכה להוסיף לרשימת התפקידים שלה גם מירוק, אבל ארמינטה נהנתה להעביד אותה עד מוות.

"ממש כאן," קראה, קמה על רגליה ויצאה למסדרון. רק אלוהים ידע מה הכעיס את ארמינטה הפעם. היא הביטה אנה ואנה. "גבירתי?"
ארמינטה הופיעה בסערה מעבר לפינת המסדרון. "מה," הטיחה בה, והחזיקה בידה הימנית דבר מה, "זה צריך להיות?"

סופי עקבה במבטה אחר ידה של ארמינטה, והצליחה לכבוש התנשפות במאמץ אדיר. ארמינטה החזיקה את הנעליים שסופי שאלה בלילה שלפני כן. "אני-אני לא יודעת למה את מתכוונת," היא גמגמה.
"הנעליים האלו חדשות לגמרי. חדשות לגמרי!"

סופי עמדה בשקט עד שהבינה שארמינטה מצפה למענה. "אה, מה הבעיה?"

"תסתכלי על זה!" ארמינטה צווחה וכיוונה את אצבעה לעבר אחד העקבים. "הוא משופשף. משופשף! איך דבר כזה יכול לקרות?"

"אין לי מושג, גבירתי," סופי אמרה. "אולי –"
"אין שום אולי בעניין הזה," ארמינטה נהמה. "מישהי נעלה את הנעליים שלי."

"אני מבטיחה לך שאף אחת לא נעלה את הנעליים שלך," סופי ענתה, המומה מכך שהצליחה לשמור על נימת קול מאפקת. "כולנו יודעות עד כמה את מקפידה בכל הנוגע לנעליים שלך."

ארמינטה צמצמה את עיניה בחשד. "את מדברת בציניות?"
סופי חשבה שאם ארמינטה נאלצת לשאול, אז היא דווקא הצליחה להצניע היטב את הציניות שלה, אבל היא שיקרה ואמרה, "לא! מובן שלא. התכוונתי רק לומר שאת מטפלת היטב בנעליים שלך. כך הן נשמרות זמן רב יותר."

ארמינטה שתקה, כך שסופי הוסיפה, "ופירוש הדבר הוא שאת לא צריכה לרכוש כל כך הרבה זוגות נעליים."

וזה היה, כמובן, מגוחך לגמרי, שכן בבעלותה של ארמינטה היו כבר יותר זוגות נעליים מכפי שאדם יכול לקוות שיספיק לנעול בימי חייו.

"זו אשמתך," ארמינטה רטנה.

לדעת ארמינטה כל הרעות החולות בעולם נגרמו באשמתה של סופי, אך הפעם היה צדק בדבריה, כך שסופי רק השתנקה ואמרה, "מה את רוצה שאעשה בנדון, גבירתי?"

"אני רוצה לדעת מי נעל את הנעליים שלי."

"אולי הן השתפשפו בארון שלך," סופי הציעה. "אולי בעטת בהן במקרה כשחלפת על פני הארון בפעם האחרונה."

"אני לא עושה שום דבר במקרה," ארמינטה סיננה.

סופי הסכימה באלם. ארמינטה נהגה בכוונת מכון בכל מעשיה. "אני יכולה לשאול את המשרתות," סופי אמרה. "אולי אחת מהן תדע דבר מה."

"המשרתות הן עדה של מטומטמות," ארמינטה ענתה. "כל מה שהן יודעות יכול להיכנס לציפורן הקטנה ביותר שלי."

סופי חיכתה שארמינטה תאמר, "ודאי שאינני מתכוונת אלייך,"

אבל מובן שלא אמרה זאת. לבסוף סופי אמרה, "אני אוכל לנסות לצחצח את הנעל. אני בטוחה שנוכל לעשות משהו בנוגע לשפשוף." "העקבים מכוסים בד סאטן," ארמינטה אמרה בבזז. "אם תצליחי למצוא דרך לצחצח את הסאטן, נצטרך לרשום אותך לקולג' המלכותי למדעני בד."

סופי רצתה נואשות לשאול אם קיים בכלל קולג' מלכותי למדעי הברד, אבל לארמינטה לא היה חוש הומור מפותח גם כאשר לא הייתה בהתקף זעם מטורף. להתל בה יהיה בגדר הזמנת אסון ברורה. "אני יכולה לנסות לנקות את זה בשפשוף," סופי הציעה. "או להבריח את זה."

"זה מה שתעשי," ארמינטה אמרה. "ואם כבר מדברים, אז בזמן שאת עושה את זה..."

אוי, לכל הרוחות והשדים. כל הדברים הרעים החלו כשארמינטה אמרה, "אז בזמן שאת עושה את זה."

"...לא מן הנמנע שתצחצחי גם את כל שאר הנעליים שלי."

"את כולן?" סופי השתנקה. אוסף הנעליים של ארמינטה הגיע ודאי לשמונים זוגות, לא פחות.

"את כולן. ואם את כבר עושה את זה..."

לא שוב.

"ליידי פנווד?"

השבח לאל, ארמינטה השתתקה באמצע הציווי ונפנתה לשמוע מה בפיו של רבי-המשרתים.

"ג'נטלמן הגיע לביקור, גבירתי," הוא אמר והושיט לה כרטיס ביקור לבן ומהודר.

ארמינטה נטלה אותו מידו וקראה את השם. עיניה התרחבו, והיא פלטה קריאת "אוה!" קטנה לפני שסבה בחזרה אל רבי-המשרתים ונבחה, "תה! ועוגיות! כלי הכסף המשובחים ביותר. מיד."

רבי-המשרתים הזדרזו לדרכו, מותיר את סופי לבהות בארמינטה בסקרנות בלתי מעושה. "האם אוכל לעזור?" סופי שאלה.

ארמינטה מצמצה פעמיים, בוהה בסופי כאילו שכחה שהיא קיימת.

"לא", סיננה. "אני עסוקה מכדי לטרוח בגינך. עלי למעלה מייד." היא השתתה לרגע, ואז הוסיפה, "מה את עושה כאן למטה, בכל מקרה?" סופי החוותה לעבר חדר האוכל שממנו יצאה זה לא מכבר. "ביקשת ממני שאמרק –"

"ביקשתי ממך לדאוג לנעליים שלי," ארמינטה צעקה. "בבסדר," סופי אמרה באיטיות. ארמינטה התנהגה בצורה מוזרה, אפילו יחסית לעצמה. "אני רק אניח –" "עכשיו!"

סופי מיהרה לעבר המדרגות. "חכי!"

סופי נפנתה אליה. "כן?" שאלה בהיסוס. ארמינטה הידקה את שפתיה בזעף שלא החמיא לה. "תברקי ששיערן של רוזמונד ופוזי מסודר כמו שצריך." "כמובן."

"ואז תוכלי להורות לרוזמונד לנעול אותך בארון שלי." סופי בהתה בה. היא רצתה שסופי תיתן הוראה לנעול את עצמה בארון?

"את מבינה אותי?" "סופי לא הצליחה לאלץ את עצמה להנהן. היו דברים שדרשו מאמץ גדול מדי."

ארמינטה ניגשה אליה והתקרבה עד שפניה היו סמוכות אל פניה של סופי. "לא ענית לי," שרקה. "את מבינה אותי?" סופי הנהנה, אבל בקושי רב. בכל יום, כך נדמה, נוצקו ראיות נוספות לעומק שנאתה של ארמינטה כלפיה. "למה את מחזיקה בי כאן?" היא לחשה לפני שמוחה הורה לה לשתוק.

"מפני שאת מביאה לי תועלת," היה המענה השקט של ארמינטה. סופי התבוננה בארמינטה היוצאת מהחדר, ואז מיהרה לעלות במדרגות. שיערן של רוזמונד ופוזי נראה סביר ביותר, כך שהיא נאנחה, פנתה אל פוזי ואמרה, "אודה לך אם תנעלי אותי בארון." פוזי מצמצה בהפתעה. "סליחה?"

"קיבלתי הוראה לבקש זאת מרוזמונד, אבל אני לא מסוגלת לגרום
לעצמי לעשות זאת."

פוזי התבוננה בארון בעניין רב. "אני יכולה לשאול למה?"
"אני אמורה לצחצח את נעליה של אימך."
פוזי בלעה את רוקה בחוסר נוחות. "אני מצטערת."
"גם אני," סופי אמרה ונאנחה. "גם אני."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מאח ברידג'רטון לחצי כאן